FI

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel, 18.06.2002
KOM(2002) 326 lopullinen

2000/0238 (CNS)

Muutettu ehdotus:

NEUVOSTON DIREKTIIVI

pakolaisaseman myöntämistä tai peruuttamista koskevissa menettelyissä jäsenvaltioissa sovellettavista vähimmäisvaatimuksista

(komission esittämä)

PERUSTELUT

1. TAUSTAA

Komissio hyväksyi 20. syyskuuta 2000 ehdotuksen neuvoston direktiiviksi pakolaisaseman myöntämistä tai peruuttamista koskevissa menettelyissä jäsenvaltioissa sovellettavista vähimmäisvaatimuksista.[1]

Ehdotus toimitettiin neuvostolle, Euroopan parlamentille ja talous- ja sosiaalikomitealle.

Talous- ja sosiaalikomitea antoi siitä myönteisen lausunnon 25.–26. huhtikuuta 2001 (CES 530/2001).

Euroopan parlamentti antoi ehdotuksesta lausuntonsa 20. syyskuuta 2001 pidetyssä täysistunnossa. Se hyväksyi komission ehdotuksen, mutta esitti siihen joitakin tarkistuksia ja kehotti komissiota ottamaan ne huomioon ehdotuksessaan. Kansalaisvapauksien ja -oikeuksien sekä oikeus- ja sisäasioiden valiokunnan puheenjohtaja Graham Watson esitteli täysistunnolle ehdotusta koskevan mietinnön, jossa esitettiin yhteensä 106 tarkistusta (A5-0291/2001)[2].

Neuvostossa ehdotusta on käsitelty vuonna 2001 useissa neuvotteluissa. Belgian puheenjohtajakaudella joulukuussa 2001 neuvosto hyväksyi päätelmät, joissa käsitellään tulevassa direktiivissä omaksuttua lähestymistapaa.[3]

Laekenissa kokoontunut Eurooppa-neuvosto kehotti komissiota esittämään asiasta muutetun ehdotuksen.

2. UUSI EHDOTUS PÄÄPIIRTEITTÄIN

Neuvoston päätelmien mukaisesti tässä ehdotuksessa esitetään jäsenvaltioissa toteutettaville turvapaikkamenettelyille uudenlaista järjestelyä ja muutetaan useita komission alkuperäiseen ehdotukseen sisältyneitä vähimmäisvaatimuksia.

Lisäksi ehdotuksessa otetaan huomioon eräitä Euroopan parlamentin tekemiä tarkistuksia, jotka koskevat sekä johdanto-osan kappaleita että itse säädösehdotusta.

Ehdotukseen on tehty seuraavat keskeiset muutokset:

1. Eräiden jäsenvaltioiden ja Euroopan parlamentin esittämien ehdotusten mukaisesti lähes kaikkia luvussa II esitettyjä takeita on muutettu; niitä on joko tiukennettu parantamalla turvapaikanhakijoille myönnettävän suojelun tasoa tai eritelty siten, että otetaan huomioon käytännössä esiintyvät erityiset olosuhteet tai poikkeukset, väärinkäytösten ehkäisemiseen tarkoitetut menetelmät tai suojakeinot sekä eräät kansalliset olosuhteet tai erityispiirteet.
2. Entisessä III ja IV luvussa esitetty menettelyjen luokittelu on järjestetty uudelleen neuvoston päätelmien mukaisesti. Sen sijaan, että tutkittaisiin erillisessä menettelyssä, otetaanko hakemus käsiteltäväksi vai ei, olisi mahdollista käsitellä hakemukset, joilta tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat, nopeutetussa menettelyssä.

---

1 KOM(2000) 578 lopullinen, EYVL C 62 E, 27.2.2001, s. 231.
2 EYVL C 77 E, 28.3.2002, s. 94.
3 (15107/1/REV 1). Lehdistötiedote 14581/01 (Presse 444), 2396. neuvoston istunto, Oikeus- ja sisäasiat sekä pelastuspalvelu, Bryssel, 6. ja 7. joulukuuta 2001.

3. Eräiden jäsenvaltioiden esittämien ehdotusten mukaisesti otetaan käyttöön erityisvaatimukset, jotka koskevat kahta uutta erityyppistä nopeutettua menettelyä: menettely, jossa tutkitaan rajalla tai maahantulon yhteydessä tehdyt hakemukset, ja menettely, jossa arvioidaan tarvetta aloittaa myöhemmin tehtyä uutta hakemusta koskeva uusi menettely.
4. Hakemuksiin, joilta tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat, sisällytetään uusia tapauksia, kun taas nopeutettujen menettelyjen mukaan voidaan käsitellä muuntyyppisiä hakemuksia, joiden yhteydessä on todisteita hakijan väärinkäytöksistä tai pyrkimyksistä käyttää menettelyä hyväkseen.
5. Velvollisuus asettaa kohtuullinen määräaika päätöksenteolle tavanomaisessa menettelyssä ja pitää tämän määräajan noudattamatta jättämistä kielteisenä päätöksenä, josta hakija voi valittaa, sekä muutoksenhakuelimiä koskeva velvollisuus tehdä päätökset kohtuullisen määräajan kuluessa on poistettu.
6. Velvollisuus ottaa käyttöön kaksiasteinen muutoksenhakujärjestelmä, jossa tuomioistuimella on toimivalta tarkastella päätöstä ainakin yhdessä oikeusasteessa, korvataan yhteisön lainsäädännön yleisten oikeusperiaatteiden mukaisesti jokaisen turvapaikanhakijan oikeudella saada hakemustaan koskevan päätöksen suhteen tehokas oikeussuoja tuomioistuimessa. Näin jäsenvaltiot voivat itse päättää päätöksen uudelleentarkasteluun tai sitä koskevaan valitukseen liittyvistä järjestelyistä.
7. Euroopan parlamentin esittämän tarkistuksen mukaisesti esitetään, että tämän turvapaikkadirektiivin täytäntöönpanoa olisi arvioitava säännöllisesti vähintään kahden vuoden välein.

ARTIKLAKOHTAISET PERUSTELUT

Johdanto-osan kappaleet

Johdanto-osan kappaleita on muutettu artikloihin tehtyjen muutosten mukaisesti. Niissä on otettu huomioon (ainakin osittain) Euroopan parlamentin tekemät tarkistukset 2, 3, 4, 5, 8, 11, 17 ja 21.

I LUKU

Soveltamisala ja määritelmät

1 artikla

Tässä artiklassa esitetään direktiivin tavoitteet.

2 artikla

Tässä artiklassa määritellään direktiiviehdotuksen eri säännöksissä käytetyt käsitteet ja termit. Muutoksenhakua koskevaan lukuun tehtyjen muutosten vuoksi 'muutoksenhakutuomioistuimen', 'valituselimen' ja 'päätöksen' määritelmät poistetaan tarpeettomina. Viittaus määrittävän viranomaisen "oikeudelliseen" luonteeseen sekä viittaukset eri säilöönottopaikkoihin on poistettu tarpeettomina. 'Edustajan' määritelmä on lisätty, jotta voidaan antaa selkeä kuvaus niistä henkilöistä tai järjestöistä, jotka voivat toimia ilman huoltajaa tulevien alaikäisten edustajina jäsenvaltioissa. Määritelmä on ilman huoltajaa tulevista alaikäisistä kolmansien maiden kansalaisista vuonna 1997 annetun, kolmanteen pilariin kuuluva päätöslauselman mukainen. 'Pakolaisen' käsite on tässä muutetussa ehdotuksessa määritelty samalla tavoin kuin ehdotuksessa neuvoston direktiiviksi vähimmäisvaatimuksista siitä, milloin kolmansien maiden kansalaisia ja kansalaisuudettomia henkilöitä on pidettävä pakolaisina tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitsevina henkilöinä, ja näiden henkilöiden asemasta (KOM(2001) 510 lopullinen). Otetaan käyttöön erillinen määritelmä 'lainvoimaiselle päätökselle', jotta säädöksestä voidaan tehdä juridisesti selkeämpi.

3 artikla

Viittaus Euroopan unionin jäsenvaltioiden kansalaisten turvapaikasta tehtyyn pöytäkirjaan, joka on liitetty Euroopan yhteisön perustamissopimukseen, on siirretty johdanto-osan kappaleeseen.

4 artikla

Euroopan parlamentin tarkistuksen nro 18 mukaisesti on lisätty uusi artikla, jossa korostetaan, että jäsenvaltiot voivat säätää menettelyjä koskevista suotuisammista vaatimuksista.

II LUKU

Pääperiaatteet ja takeet

5 artikla

Entistä 4 artiklaa on muutettu lähinnä siten, että siinä on otettu huomioon eräitä neuvostossa asiantuntijatasolla esitettyjä ehdotuksia.

(1) Tässä kohdassa varmistetaan, että jäsenvaltiot eivät hylkää turvapaikkahakemusta tai jätä sitä käsittelemättä vain siksi, ettei sitä ole tehty mahdollisimman varhaisessa vaiheessa. Tässä ei varsinaisesti kielletä asettamasta määräaikoja suojelun hakemiselle, vaan kielletään käyttämästä määräajan umpeutumista verukkeena sille, että hakemusta ei oteta tutkittavaksi asianmukaisella tavalla.

(2) Toisen kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat vaatia, että hakemus on tehtävä henkilökohtaisesti. Tämä tarkoittaa, että tällaisessa tapauksessa asianajaja tai muu oikeudellinen neuvonantaja ei voi toimia edustamansa henkilön puolesta.

(3) Vaikka hakemukset yleensä tehdään henkilökohtaisesti, kuten 2 kohdassa edellytetään, eräissä jäsenvaltioissa hakemus on mahdollista tehdä myös toisen henkilön puolesta. Tämä käytäntö hyväksyttiin entisen 4 artiklan 4 kohdassa, ja tämän ehdotuksen tässä ja seuraavassa kohdassa esitetään eräitä siihen liittyviä lisätakeita. Artiklan 3 kohdassa säädetään henkilöistä, jotka eivät pysty itse tekemään hakemusta (kansallisessa lainsäädännössä määriteltyä ikärajaa nuoremmat alaikäiset ja ilman huoltajaa tulevat alaikäiset, joiden puolesta hakemuksen tekee heidän edustajansa).

(4) Toisaalta tässä kohdassa säädetään vähimmäistakeista siinä tapauksessa, että jäsenvaltiot haluaisivat säätää lainsäädännössään, että hakija voi tehdä turvapaikkahakemuksen myös huollettavanaan olevien henkilöiden puolesta (puoliso, alaikäiset lapset jne.). Väärien tulkintojen ja väärinkäytösten estämiseksi asianomaisen henkilön on nimenomaisesti pyydettävä, että hänen puolestaan tehdään hakemus. Tämä merkitsee sitä, että henkilö ei enää tämän jälkeen voi tehdä erillistä hakemusta. Jos hän kuitenkin tekee erillisen hakemuksen, jäsenvaltiot voivat hylätä sen aiemman hakemuksen perusteella.

(5) Tämän kohdan tarkoituksena on varmistaa, että sen jälkeen kun hakemus on tehty jossakin jäsenvaltiossa, pakolaisaseman määrittämiseen tähtäävä menettely on aloitettava välittömästi, vaikka muodolliset vaatimukset onkin täytettävä kansallisen lainsäädännön mukaisesti (esim. hakemuslomakkeen täyttäminen, ilmoittautuminen tiettyyn paikkaan tunnistamista varten).

(6) Tähän kohtaan on otettu kaksi velvollisuutta, jotka aiemmin esitettiin eri artikloissa: velvollisuus varmistaa, että kaikilla viranomaisilla, joihin turvapaikanhakija saattaa ottaa yhteyttä jäsenvaltion alueella tai sen rajalla, on ohje toimittaa hakemukset toimivaltaisen viranomaisen käsiteltäväksi (entinen 4 artiklan 3 kohta) ja velvollisuus antaa kyseisten viranomaisten henkilöstölle tarvittava koulutus (entinen 14 artiklan 1 kohdan a alakohta).

6 artikla

(1) Tämän artiklan soveltamisalaa on selkeytetty lisäämällä siihen viittaus määrittävään viranomaiseen. Velvollisuus koskee hakijan oikeutta jäädä maahan, kunnes asiassa on tehty ensimmäinen päätös. Oikeus jäädä maahan myös uudelleentarkastelun tai valituksen käsittelyn ajaksi riippuu 33 ja 34 artiklan soveltamisesta.

(2) Toisessa kohdassa viitataan uuteen artiklaan, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat soveltaa myöhemmin tehtyihin uusiin hakemuksiin erityistä menettelyä (ks. 33 ja 34 artikla). Jäsenvaltiot voisivat alustavan käsittelyn perusteella tutkia, onko olemassa perusteltu syy "aloittaa uusi menettely". Sen jälkeen kun on päätetty, että niin ei tehdä, jäsenvaltiot voivat poistaa hakijat alueeltaan aiemman päätöksen perusteella. Uudelleentarkastelun tai valituksen lykkäävää vaikutusta käsitellään IV luvussa.

7 artikla

Entinen 6 artikla, 13 artiklan 1 kohta ja 14 artiklan 1 kohdan d alakohta on koottu yhdeksi artiklaksi, jonka otsikkona on "Hakemusten käsittelyä koskevat vaatimukset". Vaatimukset on koottu yhteen, koska ne kaikki koskevat pakolaisaseman määrittämiseen tähtäävän oikeudenmukaisen ja tehokkaan menettelyn keskeisiä tekijöitä. Ehdotuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa on entisen 14 artiklan 1 kohdan d alakohdassa esitetty velvollisuus jaettu velvollisuudeksi hankkia tietoa lähtömaasta ja velvollisuudeksi toimittaa se edelleen henkilöstölle, joka käsittelee hakemukset ja tekee niitä koskevat päätökset. Toisessa kohdassa on vain vähän sisältöön liittyviä muutoksia.

8 artikla

Oikeudenmukaisen ja tehokkaan menettelyn käsitteen pitäisi näkyä myös varsinaisia päätöksiä koskevissa muodollisissa ja aineellisissa vaatimuksissa. Nämä vaatimukset sisältyivät aiemmin hakijoille myönnettäviä menettelyllisiä takeita koskevaan artiklaan. Nyt esitetään, että ne siirrettäisiin erilliseen artiklaan, joka noudattelisi jotakuinkin entisen 7 artiklan d alakohdan sanamuotoa.

9 artikla

Tässä artiklassa esitetään takeet, jotka koskevat kaikkia turvapaikanhakijoita sinä aikana, kun määrittävä viranomainen käsittelee heidän hakemustaan joko nopeutetussa tai tavanomaisessa menettelyssä. Entiseen 7 artiklaan on tehty useita olennaisia muutoksia neuvostossa käytyjen keskustelujen pohjalta.

Artiklan 1 kohtaa on täsmennetty seuraavasti.

a) Tiedottamista koskevassa säännöksessä korostetaan, että hakijalle on annettava tietoa ajoissa, niin että hän voi sekä käyttää oikeuksiaan että täyttää hänelle asetetut velvollisuudet tämän direktiivin mukaisesti. Tiedottamiskeinoja ei määritellä. Kuten Euroopan parlamentti ehdottaa tarkistuksessaan nro 23, tiedot voidaan antaa myös painetun tiedotteen muodossa; tämä voi olla esimerkiksi menettelystä laadittu vakiomuotoinen tiedote kielellä, jota hakijan voidaan kohtuudella odottaa ymmärtävän. Muutoksen tarkoituksena on myös korostaa, ettei kaikkia tietoja tarvitse välttämättä antaa kerralla, kunhan ne annetaan riittävän ajoissa, jotta hakija voi käyttää oikeuksiaan ja täyttää hänelle kuuluvat velvollisuudet.

b) Tässä kohdassa todetaan nyt selkeästi, että jäsenvaltioiden on ainakin varmistettava, että kun hakija kutsutaan kuultavaksi ennen kuin asiasta tehdään ensimmäinen päätös – riippumatta siitä, onko kyseessä 10–12 artiklassa tarkoitettu tai mikä tahansa muu menettelyn tähän vaiheeseen kuuluva haastattelu – hänen käyttöönsä on annettava tulkki.

c) Sen sijaan, että jäsenvaltioiden olisi annettava hakijalle mahdollisuus ottaa yhteyttä YK:n pakolaisasiain päävaltuutettuun (tämän edustajaan) tai muihin päävaltuutetun puolesta toimiviin pakolaisapujärjestöihin, jäsenvaltioiden velvollisuus on vain olla epäämättä hakijalta tällaista mahdollisuutta.

d) Tässä alakohdassa esitetään tiedoksiantamisen käsite ja korostetaan, että hakijaa koskeva päätös on annettava hänelle tiedoksi virallisesti. Tämän tulisi kuulua vähimmäisvaatimuksiin lainsäädännön yhdenmukaistamisen ensimmäisessä vaiheessa. Säännöksessä asetetaan kaksi velvollisuutta. Ensinnäkin turvapaikanhakijaa koskeva ensimmäinen päätös olisi annettava hänelle tiedoksi kohtuullisen ajan kuluessa päätöksen tekemisestä. Toiseksi päätös olisi annettava tiedoksi asianmukaisella tavalla. Tiedoksiannon yhteydessä olisi varmistettava, että hakija saa päätöksen henkilökohtaisesti. Tämä voidaan varmistaa lähettämällä päätös postitse hakijan antamaan osoitteeseen tai toimittamalla se hänelle henkilökohtaisesti (esim. vastaanottokeskuksessa, missä hän odottaa menettelyn tulosta). Jotta voitaisiin sallia joustavuus tämän mahdollisesti laajavaikutteisen velvollisuuden soveltamisessa, ehdotukseen on lisätty mahdollisuus antaa päätös tiedoksi myös hakijaa edustavalle asianajajalle tai muulle oikeudelliselle neuvonantajalle, jos hakijalla on tällainen käytössään. Edustamisella tarkoitetaan tässä yhteydessä sitä, että asianajaja tai oikeudellinen neuvonantaja esiintyy tiettyjä virallisia oikeustoimia tehtäessä hakijan puolesta. Jos päätöstä ei voida antaa tiedoksi siten kuin edellä on kuvattu esimerkiksi siksi, että hakija on kadonnut, päätös olisi annettava tiedoksi jollakin muulla sopivalla tavalla. Kansallisesta käytännöstä riippuen se voitaisiin tehdä esimerkiksi julkaisemalla päätös virallisessa lehdessä tai toimittamalla päätös hakijan viimeiseen tunnettuun osoitteeseen tai sellaiselle asianajajalle tai muulle oikeudelliselle neuvonantajalle, jonka tiedetään viimeksi edustaneen hakijaa. Katoaminen ei siis saisi estää päätöksen tiedoksiantamista.

e) Päätöstä ei tarvitse kääntää kielelle, jota hakija ymmärtää; tätä ei vaadittu myöskään alkuperäisessä ehdotuksessa. Koska useimmat hakijat eivät pysty lukemaan tai eivät täysin ymmärrä jäsenvaltion virallista kieltä, heille olisi ainakin ilmoitettava päätöksen keskeinen sisältö kielellä, jota heidän voidaan kohtuudella odottaa ymmärtävän. Jäsenvaltiot ovat ehdottaneet, että säädöksessä olisi mainittava, että hakijaa avustavan asianajajan tai muun oikeudellisen neuvonantajan olisi periaatteessa huolehdittava tästä (tulkin avustuksella). Jos hakijalla ei ole käytettävissään tällaista apua, jäsenvaltioiden on kuitenkin itse huolehdittava siitä, että päätöksen sisältö ilmoitetaan hakijalle muulla tavoin samaa periaatetta noudattaen. Jäsenvaltiot voivat esimerkiksi liittää päätökseen (vakiomuotoisen) tiedotteen.

Artiklan 2 kohta korvaa entisen 8 artiklan 3 kohdan. Artiklan 3 kohdassa säädetään, että useimpia takeita on sovellettava myös valituksen tai uudelleentarkastelun käsittelyn aikana. Siinä vaiheessa ei kuitenkaan ole tarpeen soveltaa kaikkia edellä lueteltuja takeita. Artiklan 1 kohdan a alakohdassa asetettu velvollisuus ilmoittaa hakijalle (koko) noudatettavasta menettelystä on joka tapauksessa jo täytetty asian ensimmäisen käsittelyn yhteydessä. Sen sijaan e alakohdassa mainitun velvollisuuden osalta kansallista tasoa pidetään soveliaampana tasona säännellä muutoksenhakuelinten päätösten tiedoksiantamista asianomaiselle.

10 artikla

Uuden ehdotuksen 10, 11 ja 12 artiklassa esitetään henkilökohtaista haastattelua koskevat vaatimukset, joissa annetaan hakijoille tarvittavat takeet ja annetaan jäsenvaltioille tarkoituksenmukaiset mahdollisuudet joustoon. Entinen 8 artikla on jaettu kolmeksi eri säännökseksi, joissa esitetään haastattelun tekemistä koskevan velvollisuuden henkilöitä koskeva soveltamisala, haastattelutilannetta koskevat objektiiviset vaatimukset sekä

henkilökohtaisen haastattelun (tuloksen) merkitys osana hakijan aseman määrittämiseen tähtäävää menettelyä.

Ehdotuksen 10 artikla koskee hakijoita, jotka kutsutaan henkilökohtaiseen haastatteluun ennen kuin määrittävä viranomainen on tehnyt asiassa päätöksen. Artikla korvaa entisen 8 artiklan 1 ja 5 kohdan. Menettelyn vaiheesta ja luonteesta riippuen tässä artiklassa tarkoitetaan joko henkilökohtaista haastattelua, jossa selvitetään hakemuksen käsiteltäväksi ottamisen edellytyksiä ja/tai sen sisältöä, tai hakemuksen sisältöä koskevaa haastattelua.

Artiklan 1 kohdassa on säilytetty täysimääräisesti periaate, jonka mukaan jokaisella turvapaikanhakijalla tulisi olla mahdollisuus esittää asiansa henkilökohtaisessa haastattelussa. Kuten kaikissa hallinnollisissa menettelyissä, tietojenvaihto on tärkeää, jotta päätös voidaan tehdä olennaisten tosiseikkojen perusteella. Turvapaikkamenettelyt poikkeavat yleensä muista hallinnollisista menettelyistä siinä, että turvapaikanhakijat eivät aina pysty esittämään hallintoviranomaisille selkeitä kirjallisia todisteita siitä, että he tarvitsevat kansainvälistä suojelua. Koska määrittävän viranomaisen on miltei kaikissa turvapaikkatapauksissa arvioitava hakijan ja/tai hänen lausumiensa luotettavuutta kaikkien käytettävissä olevien tosiseikkojen perusteella, on asianmukaisen arvioinnin ehdottomana edellytyksenä, että hakijat voivat mahdollisimman monissa tapauksissa esittää nämä seikat henkilökohtaisesti esimerkiksi haastattelussa.

Mahdollisuus lykätä henkilökohtaista haastattelua myöhempään ajankohtaan jätetään kansallisten viranomaisten harkintaan.

Käytännössä on todettu, että henkilökohtainen haastattelu ei ole tarpeen eräissä tapauksissa ja että tästä olisi säädettävä myös tässä direktiivissä. Periaatteeseen tehdyt neljä poikkeusta esitetään artiklan 2 kohdassa, ja ne perustuvat entisen 8 artiklan 5 kohdassa kuvattuihin tapauksiin. Tätä pidetään tyhjentävänä luettelona tapauksista, joissa jäsenvaltioilla ei ole velvollisuutta tarjota hakijalle mahdollisuutta haastatteluun. Kaikissa muissa tapauksissa jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijalle on ainakin tarjottu mahdollisuutta haastatteluun. Sillä, käyttääkö hakija mahdollisuutta hyväkseen vai ei, ei ole tässä yhteydessä merkitystä. Tämän vuoksi 4 kohdassa säädetään, että määrittävä viranomainen voi tehdä asiassa päätöksen, vaikka haastattelua ei olisikaan tehty. Näin hakijan aseman määrittämiseen tähtäävä menettely saadaan päätökseen myös tällaisissa tapauksissa.

Edellä esitetyn periaatteen tukemiseksi tarvitaan säädös siltä varalta, että asian kannalta olennaisia tosiseikkoja ei voida esittää henkilökohtaisessa haastattelussa hakijasta riippumattomista syistä. Tämän vuoksi 3 kohdassa säädetään, että 1 kohdan toisessa alakohdassa ja 2 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa hakijalle on tarjottava ennen määrittävän viranomaisen päätöksentekoa henkilökohtaisen haastattelun sijaan mahdollisuus esittää huomautuksia, tarvittaessa asianajajan tai muun oikeudellisen neuvonantajan ja/tai (jos kyseessä on alaikäinen) edustajan välityksellä.

11 artikla

Ehdotuksen 11 artiklaan on koottu säännökset, jotka koskevat henkilökohtaisen haastattelun järjestämiseen liittyviä vaatimuksia. Sen 1 kohta on sama kuin entisen 8 artiklan 4 kohta. Artiklan 2 kohdassa varmistetaan yleisellä tasolla, että henkilökohtaiset haastattelut suoritetaan olosuhteissa, joissa hakija pystyy esittämään hakemuksensa perusteet kattavasti; tämä tarkoittaa mm. mahdollisuutta vaikuttaa tulkin valintaan. Kohta korvaa entisen 8 artiklan 7 kohdan, jossa säädettiin ainoastaan sukupuoleen liittyvien näkökohtien ottamisesta huomioon haastattelussa. Artiklan 2 kohdan b alakohdan viimeisessä virkkeessä annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus käyttää taloudellisista syistä jonkin yleisemmän kielen tulkkia silloin kun siitä ei aiheudu haittaa hakijan eduille.

12 artikla

Tässä artiklassa erotetaan toisistaan kaksi eri tilannetta, jotka koskevat haastattelusta laadittavan pöytäkirjan merkitystä menettelyn kannalta. Siinä on koottu yhteen entisen 8 artiklan 2 ja 6 kohta ja täsmennetty niiden sanamuotoa.

(1) Tässä kohdassa säädetään velvollisuudesta laatia kaikista henkilökohtaisista haastatteluista pöytäkirja.

(2) Oikeudenmukaisen ja tehokkaan menettelyn periaatteen mukaisesti tässä kohdassa asetetaan yleinen sääntö, jonka mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijat saavat aina riittävän ajoissa tutustua haastattelupöytäkirjaan, jonka perusteella päätös on tehty tai tehdään. Näin hakija voi käyttää muutoksenhakuoikeuttaan asianmukaisella tavalla, ja se antaa myös muutoksenhakuelimille mahdollisuuden tarkistaa tarvittaessa, että päätös on tehty asianmukaisten tietojen perusteella. Säännöksessä korostetaan, että tämä velvollisuus ei koske enää pelkästään tavanomaista menettelyä.

(3) Säännöksessä säädetään myös joissakin jäsenvaltioissa esiintyvästä erityistilanteesta, jossa hakijaa pyydetään hyväksymään haastattelupöytäkirjan sisältö. Jos hyväksyntää pyydetään, on varmistettava, että hakijalla on mahdollisuus vaatia tai ehdottaa pöytäkirjassa mahdollisesti esiintyvien käännösvirheiden tai väärinymmärrysten korjaamista. Päätöksentekomenettelyn tehokkuuden varmistamiseksi ehdotetaan täydentävää säännöstä siltä varalta, että hakija kieltäytyy hyväksymästä haastattelupöytäkirjan sisältöä. Tällaisessa tilanteessa jäsenvaltioiden tulisi voida tehdä päätös turvapaikkahakemuksesta.

13 artikla

Entinen 9 artikla (oikeusapu) on jaettu kahdeksi eri artiklaksi.

Ehdotuksen 13 artiklassa säädetään oikeudesta oikeusapuun turvapaikkamenettelyn aikana ja 14 artiklassa oikeudesta käyttää asianajajaa tai muuta oikeudellista neuvonantajaa. Oikeusavulla tarkoitetaan tässä mitä tahansa turvapaikkatutkintaan liittyvää apua tai hakijan edustamista riippumatta siitä, kuka tällaista oikeusapua antaa. Kyseessä voi olla asianajaja tai muu oikeudellinen neuvonantaja, jolla on kansallisen lainsäädännön mukainen pätevyys.

13 artiklassa täydennetään ehtoja, jotka hakijan on täytettävä saadakseen maksutonta oikeusapua kielteisen päätöksen saamisen jälkeen.

1) Artiklan 1 kohdassa asetetaan yleinen sääntö, jonka mukaan hakijalla on oikeus oikeusapuun ja edustajaan. Jokaisella hakijalla on oltava myös käytännössä mahdollisuus neuvotteluun (aiemmin: olla yhteydessä) asianajajan tai muun oikeudellisen neuvonantajan kanssa turvapaikkahakemukseensa liittyvissä asioissa menettelyn kaikissa vaiheissa, myös kielteisen päätöksen saamisen jälkeen.

2) Artiklan 2 kohdassa asetetaan sääntö, jonka mukaan hakijalla on kielteisen päätöksen saamisen jälkeen oikeus saada oikeusapua maksutta. Eräiden jäsenvaltioiden ehdotuksen mukaisesti asetetaan uusia ehtoja maksuttoman oikeusavun myöntämiselle sen jälkeen kun määrittävä viranomainen on tehnyt hakijalle vastaisen päätöksen. Hakijoiden on ensinnäkin pyydettävä tällaista apua. Toiseksi jäsenvaltiot voivat säätää avun tarpeellisuuden tutkimisesta. Tällaiseen tutkimukseen voi sisältyä varojen riittävyyteen ja hakemuksen aiheellisuuteen liittyvien tekijöiden punnitseminen. Silloin kun jäsenvaltiot soveltavat tällaisia testejä, yhteisön lainsäädännössä ei pitäisi määritellä yksityiskohtaisesti niiden perusteita eikä sovellettavaa menettelyä, vaan säätää ainoastaan menettelyllisistä takeista. Siksi esitetään, että direktiivissä ainoastaan vahvistettaisiin Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa esitetyt säännöt. Kolmanneksi jäsenvaltiot voivat rajoittaa maksuttoman oikeusavun myöntämisen koskemaan ainoastaan niitä asianajajia tai muita oikeudellisia neuvonantajia,

jotka on kansallisessa lainsäädännössä erikseen nimetty avustamaan ja/tai edustamaan turvapaikanhakijoita. Tämä tarkoittaa sitä, että hakijat voivat valita vapaasti asianajajan tai muun oikeudellisen neuvonantajan, mutta eivät siinä tapauksessa voi vedota oikeuteen saada maksutonta oikeusapua.

14 artikla

Tässä artiklassa säädetään kolmesta asianajajia ja muita oikeudellisia neuvonantajia koskevasta oikeudesta: oikeus tutustua hakijan asiakirjakansioon, oikeus vierailla hakijan luona suljetuilla alueilla ja oikeus olla mukana tämän henkilökohtaisessa haastattelussa. Ensimmäisessä ja kolmannessa kohdassa mainitut oikeudet ovat uusia.

1) Asianajajalla tai muulla oikeudellisella neuvonantajalla on oltava oikeus tutustua hakijan asiakirjakansiossa oleviin tietoihin, niin että hän voi ajaa asiakkaansa etuja asianmukaisella tavalla kaikissa tilanteissa. Tämä sääntö ei kuitenkaan tarkoita, että kyseisten henkilöiden tulisi voida tutustua asiakirjakansioon milloin tahansa tai että heillä olisi oikeus tutustua kaikkiin siinä oleviin tietoihin. Jäsenvaltioilla on oikeus pitää voimassa tätä koskevat käytännön järjestelyt. Hakijan asiakirjakansiossa säilytettävistä tiedoista säädetään vain, että jäsenvaltioille asetettu velvollisuus taata oikeus tietoihin tutustumiseen koskee ainoastaan niitä tietoja, joita IV luvussa tarkoitetut viranomaiset todennäköisesti tutkivat.

   Entisen 9 artiklan 2 kohtaa on tarkistettu niin, että taustalla oleva periaate tulee paremmin esiin. Lisäksi määritellään jäsenvaltioiden velvollisuudet myöntää suljetuilla alueilla oleskeleville turvapaikanhakijoille oikeus asianajajan tai muun oikeudellisen neuvonantajan käyttämiseen. Nyt ehdotetaan, että jäsenvaltiot voivat valvoa pääsyä ainoastaan suljetuilla alueilla oleskelevien turvapaikanhakijoiden luo, missä valvonta on tarpeen alueen turvallisuuden tai turvapaikkahakemuksen tehokkaan tutkinnan varmistamiseksi. Viittaus oikeusavun laatuun on korvattu viittauksella kyseisten alueiden turvallisuuteen. Jotta voidaan varmistaa turvapaikkatutkinnan tehokkuus näillä alueilla ja erityisesti se, että päätökset tehdään kansallisen lainsäädännön asettamassa määräajassa, jäsenvaltiot voivat halutessaan säätää siitä, milloin ja kuinka kauan asianajajat tai muut oikeudelliset neuvonantajat voivat vierailla turvapaikanhakijoiden luona. Toiseksi oikeus ei koske keitä tahansa asianajajia vaan ainoastaan sellaisia asianajajia ja muita oikeudellisia neuvonantajia, jotka todella avustavat ja/tai edustavat suljetulla alueella oleskelevia turvapaikanhakijoita. Lisäksi artiklassa lisätään Euroopan parlamentin tarkistuksen nro 34 mukaisesti, että tämän kohdan perusteella tehtävien rajoitusten on oltava ehdottoman välttämättömiä edellä kuvattujen päämäärien kannalta eikä niitä pitäisi milloinkaan määrätä siksi, että oikeus oikeusavun saamiseen on käytännössä peruttu.

2) Toisin kuin entisen 9 artiklan 3 kohdassa, tässä säännöksessä edellytetään, että asianajaja tai muu oikeudellinen neuvonantaja voi olla läsnä paitsi henkilökohtaisessa haastattelussa myös nopeutettuun menettelyyn liittyvissä haastatteluissa. Lisäksi sanamuotoa on hieman muutettu.

15 artikla

Tässä artiklassa säädetään tarvittavista menettelyllisistä *lisä*takeista ilman huoltajaa tuleville alaikäisille joulukuussa 1998 hyväksytyn Wienin toimintasuunnitelman ja tulostaulun mukaisesti.

Artiklan 1 kohdassa täsmennetään menettelylliset takeet, jotka on annettava kaikille ilman huoltajaa tuleville alaikäisille riippumatta siitä, minkä menettelyn mukaan heidän hakemuksensa käsitellään. Määritelmää on muutettu (edustajan käsitteen käyttöönotto), ja viittaus 10 artiklan 3 kohtaan on osoittautunut tarpeelliseksi (mahdollisuus olla kutsumatta alaikäistä hänen turvapaikkahakemustaan koskevaan henkilökohtaiseen haastatteluun). Tässä

on säilytetty ennallaan alkuperäisen ehdotuksen ajatus, jonka mukaan ilman huoltajaa tulleen alaikäisen edustaja voisi tarvittaessa keskustella tämän kanssa siitä, onko turvapaikkamenettelyä tarpeen jatkaa, jos tarjolla on myös muita vaihtoehtoja.

Artiklan 2 kohdassa keskitytään edellytyksiin, joiden mukaan ilman huoltajaa tulleen alaikäisen hakemus on käsiteltävä ja sitä koskeva päätös tehtävä. Tässä on yhdistetty entisen 10 artiklan 2 kohta sekä 14 artiklan 1 kohdan c ja d alakohta. Vähimmäisvaatimuksena on, että henkilökohtaisen haastattelun suorittajalla on oltava tarvittavat tiedot alaikäisten erityistarpeista (a alakohta). Tämä koskee myös virkamiestä, joka tekee hakemusta koskevan päätöksen (b alakohta).

Artiklan 3 kohdassa säädetään kaksi menettelyllistä taetta, jotka koskevat ilman huoltajaa tulevien alaikäisten iän määrittämiseksi tehtäviä lääketieteellisiä tutkimuksia. A alakohta on karsittu käsittämään vain olennaisen eli velvollisuuden ilmoittaa ilman huoltajaa tulevalle alaikäiselle siitä, että tällainen lääketieteellinen tutkimus voidaan tehdä. Ilman huoltajaa tuleva alaikäinen voi kieltäytyä lääketieteellisestä tutkimuksesta, mutta kieltäytyminen ei saisi estää määrittävää viranomaista tekemästä hänen hakemustaan koskevaa päätöstä. Jotta voidaan varmistaa, että hakemus arvioidaan oikeudenmukaisesti, esitetään lisättäväksi tae, jonka mukaan hakemusta ei saa hylätä ainoastaan siksi, että alaikäinen on kieltäytynyt lääketieteellisestä tutkimuksesta. Tae on samanlainen kuin 12 artiklan 2 kohdan tae, joka koskee kieltäytymistä vahvistaa haastattelupöytäkirja. Sanomattakin on selvää, että ilman huoltajaa tulevien alaikäisten iän määrittämiseksi tehtävissä lääketieteellisissä tutkimuksissa noudatettavien tutkimusmenetelmien on oltava turvallisia ja ihmisarvoa kunnioittavia. Entisen 10 artiklan 3 kohdan a alakohta on poistettu.

16 artikla

Tässä artiklassa esitetään kaikkiin turvapaikkahakemuksiin sovellettavat tutkintaa koskevat vaatimukset. Entiseen 25 artiklaan on tehty lähinnä sanamuotoa koskevia muutoksia. Se on kuitenkin siirretty päätöksentekomenettelyjä koskevan luvun tavanomaisia menettelyjä koskevasta jaksosta pääperiaatteita ja takeita koskevaan lukuun, koska nopeutetun menettelyn mukaan toimittaessa on neuvoston päätelmien mukaisesti suoritettava itsenäinen tutkinta Geneven yleissopimuksen perusteella. Vaatimuksia on näin ollen sovellettava täysimääräisesti myös nopeutetun menettelyn yhteydessä.

17 artikla

Ehdotuksen 17 artiklassa säädetään vähimmäissäännöt säilöönottotapausten lainmukaisuuden arvioimiseksi, mutta lähestymistapa on erilainen kuin entisessä 11 artiklassa. Sen sijaan että lueteltaisiin tyhjentävästi säilöönoton lailliset perusteet, ehdotetaan, että ensimmäisessä yhdenmukaistamisvaiheessa yhteisön lainsäädännössä säädettäisiin ainoastaan takeet poikkeuksille, jotka koskevat periaatetta, että turvapaikanhakijaa ei pidä ottaa säilöön vain siksi, että hän on turvapaikanhakija. Artiklan 1 kohdassa luetelluilla takeilla on kaksi merkitystä: toisaalta niissä kuvataan yleisellä tasolla säilöönoton tarkoitus turvapaikkamenettelyssä ja toisaalta ne muodostavat menettelylliset takeet. Yksittäistapauksissa säilöönoton tarkoituksena tulisi jäsenvaltioissa olla turvapaikkahakemuksen tutkinnan tehokkuuden varmistaminen tai turvapaikanhakijan pakenemisen estäminen. Toisaalta menettelylliset takeet liittyvät siihen, että säilöönotto tapahtuu kansallisessa laissa tai asetuksessa esitetyn menettelyn mukaisesti ja että jokaista yksittäistä turvapaikanhakijaa koskeva säilöönottomääräys on joko objektiivisesti välttämätön asian tehokkaan tutkinnan kannalta tai, jos on olemassa riski, että hakija pakenee, määräys perustuu ainoastaan hakijan henkilökohtaiseen käytökseen. Lisäksi säilöönottomääräyksen oikeudellisia perusteita olisi tarkasteltava uudelleen sekä määräyksen antamisen jälkeen että myöhemmin. Asianomaisilla tuomioistuimilla tulisi olla tarvittava toimivalta tarkastella uudelleen tämän säännöksen perusteella annettuja säilöönottomääräyksiä.

Eräiden jäsenvaltioiden käytännön mukaisesti 2 kohdassa otetaan käyttöön mahdollisuus, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat ottaa hakijat säilöön menettelyn alussa voidakseen tehdä päätöksen nopeasti. Kahden viikon määräaika on tarkoitettu perustakeeksi väärinkäyttöä vastaan.

On syytä korostaa, että 16 artiklan soveltamisala on rajoitettu koskemaan ainoastaan menettelyn sitä vaihetta, jossa turvapaikkahakemus on määrittävän viranomaisen käsiteltävänä. Artiklan 1 kohdan sanamuodosta seuraa, että muihin syihin (kansalliseen turvallisuuteen, rikosoikeudellisiin menettelyihin yms.) liittyvät kansalliset säilöönottopolitiikat säilyvät ennallaan. Jäsenvaltiot voivat myös säätää menettelyn muissa vaiheissa tehtävästä säilöönotosta, kuten säilöönotosta sen varmistamiseksi, että turvapaikanhakija voidaan poistaa maasta, tai turvapaikanhakijan säilöönottamisesta sen jälkeen kun hänen hakemuksensa on hylätty.

18 artikla

Jotta voitaisiin lujittaa menettelyjä, joiden mukaan turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastaava EU:n jäsenvaltio määritetään, esitetään, että jäsenvaltiot voivat ottaa säilöön hakijan, joka odottaa siirtoa toiseen jäsenvaltioon. Tätä säännöstä ei pitäisi sisällyttää 17 artiklaan, koska sen soveltamisaika poikkeaa kyseisessä artiklassa tarkoitetuista tapauksista; siirto toiseen jäsenvaltioon tapahtuu vasta *sen jälkeen*, kun on todettu, että hakemusta ei oteta käsiteltäväksi. Ehdotuksessa neuvoston asetukseksi perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määräämiseksi (KOM(2001) 447 lopullinen) säädetään, että siirron on tapahduttava kuuden kuukauden kuluessa. Jos hakija on jo otettu säilöön, siirtoa tulisi kiirehtiä. Tämän vuoksi ehdotetaan, että säilöönotto voisi tässä tapauksessa kestää enintään kuukauden.

19 artikla

19 ja 20 artikla muodostavat merkittävän lisäyksen alkuperäisen ehdotuksen vähimmäisvaatimuksiin nähden. Ne perustuvat asiantuntijoiden käymään laajaan keskusteluun entisessä 16 artiklassa säädetyistä periaatteista. Tehokkuuden vuoksi on välttämätöntä säätää selkeät ja täsmälliset vaatimukset siitä, miten on toimittava kun menettelyt keskeytyvät tai kun ne lopetetaan joko siksi, että ne nimenomaisesti peruutetaan (19 artikla), tai muista syistä (20 artikla). Vaatimuksissa kuvaillaan tyhjentävästi jäsenvaltioiden käytettävissä olevat menettelyt, minkä lisäksi niissä esitetään takeet, joita tarvitaan sen varmistamiseksi, että hakemukset tutkitaan asianmukaisella tavalla myös näissä tapauksissa.

Tämä artikla koskee hakemuksen *nimenomaista* peruuttamista, mikä tarkoittaa sitä, että hakija peruuttaa hakemuksensa kirjallisesti tai suullisesti, joko henkilökohtaisesti tai asianajajansa tai muun oikeudellisen neuvonantajansa välityksellä. Asiantuntijakeskustelujen perusteella jäsenvaltioilla tulisi olla mahdollisuus joustavuuteen tällaisissa tapauksissa. Siksi jäsenvaltiot voivat direktiivin perusteella joko keskeyttää hakemuksen käsittelyn tai hylätä hakemuksen, jos hakija haluaa peruuttaa hakemuksensa. Oletetaan, että hakemus voidaan hylätä tosiseikkojen perusteella (eli siksi, että hakijalla ei ole Geneven yleissopimuksessa tarkoitettua perusteltua syytä pelätä vainoa) vain jos määrittävällä viranomaisella on riittävästi tietoja tällaisen päätöksen perusteeksi (useimmissa tapauksissa niitä voi olla oletettavasti vasta henkilökohtaisen haastattelun jälkeen). Jos hakemuksen käsittely keskeytetään siksi, että se on peruutettu ennen kuin asiassa on tehty päätöstä, asiakirjakansioon liitettävä ilmoitus toimii todisteena hakemuksen peruuttamisesta (2 kohta). Tämä on tärkeää siltä varalta, että hakija tekee myöhemmin uuden hakemuksen tai haluaa, että hänen aiemman hakemuksensa käsittelyä jatketaan. Artiklassa ei täsmennetä, miten tällaisessa tapauksessa toimitaan. Jäsenvaltioiden on käsiteltävä tällainen hakemus muiden vaatimusten mukaisesti. Yksi mahdollinen menettely tällaisia tapauksia varten säädetään 38 artiklassa (oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan).

20 artikla

Tämä artikla koskee tilannetta, jossa turvapaikanhakija ei varsinaisesti peruuta hakemustaan, mutta näyttää menettäneen kiinnostuksensa sitä koskevaan päätökseen. On myönnettävä, että hakijan käytöksen perusteella voidaan *päätellä*, että hän haluaa peruuttaa hakemuksensa tai luopua siitä, ja tämä olisi todettava myös direktiivissä.

Artiklan 1 kohdassa säädetään perusteista, joiden mukaan oletus hakemuksen peruuttamisesta tai siitä luopumisesta voidaan tehdä. Yleensä kyseessä on vaatimusten (velvollisuuksien tai määräaikojen tms.) noudattamatta jättäminen tai yhteistyöhaluttomuus, mukaan luettuina tapaukset, joissa henkilö on kadonnut (ilman lupaa). Kuten 19 artiklan 1 kohdassa, jäsenvaltiot voivat joko keskeyttää hakemuksen käsittelyn tai hylätä sen.

Artiklan 2 kohdassa säädetään, miten on toimittava jos hakija tulee takaisin. Riippumatta siitä, mitä tällaisten tapausten käsittelystä on säädetty kansallisella tasolla, perustakeena on oltava, että asianomaista ei voida palauttaa lähtömaahan ennen kuin on varmistettu, että hänellä ei ole perusteltua syytä pelätä vainoa. Vaikka tämä on koko direktiivin perusajatus, on erityisen tärkeää muistuttaa siitä tässä yhteydessä, kun yksittäistä tapausta ei oteta uudelleen käsiteltäväksi. Jos hakemus otetaan uudelleen käsiteltäväksi, jäsenvaltiot voivat joko jatkaa käsittelyä siitä, mihin se keskeytettiin, tai aloittaa kokonaan alusta. Jos hakemuksen käsittelyä ei ole keskeytetty vaan hakemus on hylätty ja hylkäämispäätös on saanut lainvoiman, jäsenvaltiot voivat soveltaa 33 ja 34 artiklassa esitettyä myöhemmin tehtäviin uusiin hakemuksiin sovellettavaa erityismenettelyä.

21 artikla

Ensimmäisen virkkeen ja viimeisen alakohdan sanamuotoa on muutettu jonkin verran. Ehdotuksen 17 artiklan c alakohdan alkuperäinen sanamuoto on muutettu muotoon "esittää näkemyksensä", jotta voitaisiin välttää vaikutelma, että jäsenvaltioiden on ehdottomasti otettava YK:n pakolaisasiain päävaltuutettu mukaan valitusmenettelyihin samalla tavoin kuin hakija ja määrittävä viranomainen ovat niissä osallisina.

22 artikla

Eräässä johdanto-osan kappaleessa todetaan, että yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta annettua neuvoston direktiiviä 95/46/EY sovelletaan tämän direktiivin mukaisesti tapahtuvaan tietojen toimittamiseen ja että tämän tulisi koskea myös tietojen toimittamista YK:n pakolaisasiain päävaltuutetulle. Näin ollen entisen 15 artiklan 1 ja 4 kohta on poistettu. YK:n pakolaisasiain päävaltuutetun tehtäviin liittyvää tietojen käyttöä ei säännellä kansallisella lainsäädännöllä, vaan Yhdistyneiden Kansakuntien yleiskokouksen antamilla tiukilla luottamuksellisuutta koskevilla säännöillä.

III LUKU

Ensimmäiseen päätökseen liittyvät menettelyt

23 artikla

Tässä uudessa 23 artiklassa esitetään, mitä menettelyvaihtoehtoja jäsenvaltioilla on käytettävissään. Siinä otetaan huomioon neuvoston päätelmät, joissa korostetaan, että direktiiviin tulisi sisältyä nopeutettu menettely sellaisten turvapaikkahakemusten käsittelyä varten, joilta tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat tai jotka ovat ilmeisen perusteettomia (entinen III luku ja IV luvun 2 jakso), ja tavanomainen menettely (entinen IV luvun 1 jakso), sekä myöhemmin käydyt keskustelut erityissäännöistä, joita sovellettaisiin saman hakijan myöhempiin hakemuksiin sekä ulkorajoilla käsiteltäviin hakemuksiin. Koska direktiivissä keskitytään nopeutettuihin menettelyihin, tavanomaiset menettelyt jäävät jäsenvaltioiden vastuulle luvussa II (Perusperiaatteet ja takeet) ja luvussa IV (Muutoksenhakumenettelyt) esitettyjen säännösten mukaisesti.

24 artikla

Tämä artikla muodostuu entisen 23 ja 29 artiklan eri osista, mutta sitä on yksinkertaistettu ja muutettu huomattavasti neuvoston päätelmien perusteella. Artiklan 1–3 kohta perustuvat neuvoston päätelmiin.

Artiklan 2 kohtaan on lisätty, että määräajan pidentäminen on voimassa vasta sen jälkeen kun se on annettu tiedoksi hakijalle tai hänen asianajajalleen tai muulle oikeudelliselle neuvonantajalleen; tässä noudatetaan entisen 24 artiklan 3 kohdan viimeisen virkkeen sanamuotoa ja otetaan huomioon entiseen 7 artiklaan tehdyt muutokset, jotka koskevat oikeusavun asemaa hakijalle osoitetussa tiedottamisessa. Säännön tarkoituksena on varmistaa oikeusvarmuus, mikä on oikeutettu tavoite.

Artiklan 3 kohta koskee määräaikojen noudattamatta jättämisen seurauksia. Neuvoston päätelmien mukaisesti siinä lisätään, että jos määräaikaa ei ole voitu noudattaa hakijasta johtuvasta syystä, hän ei voi vedota siitä aiheutuviin seurauksiin. Säännöksen soveltaminen on rajoitettava väärinkäytöstapauksiin.

Artiklan 4 kohdassa otetaan käyttöön erityinen järjestely tietyissä tapauksissa, joissa päätöstä ei voida mutta joissa se kuitenkin *tulisi* voida tehdä nopeutetun menettelyn mukaisesti. On myönnettävä, että määräaikoihin liittyy se riski, että jotkut hakijat joutuvat kiusaukseen viivyttää asiansa käsittelyä esimerkiksi jättämällä tahallaan ilmoittamatta olennaisia tietoja, jotta heidän asiansa tutkittaisiin tavanomaisen menettelyn mukaan, vaikka heidän tapaukseensa liittyvät tosiseikat puoltaisivat sen tutkimista nopeutetussa menettelyssä. Jäsenvaltioilla olisi oltava joissain tällaisissa tapauksissa mahdollisuus pitää hakemusta koskevaa päätöstä nopeutetun menettelyn mukaan tehtynä, vaikka sitä ei olisikaan tehty kyseisessä määräajassa. Tätä varten olisi varmistettava, että hakija on a) jättänyt ilmoittamatta olennaisia tietoja ja b) tehnyt niin *ilman perusteltua syytä ja vilpillisessä tarkoituksessa*. Vastaava säännös sisältyi alkuperäisen ehdotuksen 37 artiklaan, mutta se oli teknisesti erilainen, koska se sisältyi muutoksenhakua koskevaan lukuun. On korostettava, että tätä kohtaa *ei* pidä soveltaa, jos hakija ei olisi voinut ilmoittaa olennaisia tietoja aikaisemmin esimerkiksi siksi, että hän sai jonkin olennaisen asiakirjan vasta neljän kuukauden kuluttua. Tällaisessa tapauksessa olisi soveliaampaa pidentää määräaikaa.

Artiklan 5 kohdassa täsmennetään, että hakemuksen hylkäämistä ns. *Dublin II -asetusta* koskevan ehdotuksen perusteella pidetään nopeutetun päätöksen mukaisesti tehtynä päätöksenä riippumatta siitä, missä ajassa päätös on tehty.

25 artikla

Direktiivin 25 artiklassa luetellaan tapaukset, joissa jäsenvaltiot voivat kieltäytyä ottamasta turvapaikkahakemusta käsiteltäväksi. A alakohtaan kuuluvat tapaukset, joilta käsiteltäväksi ottamisen edellytykset puuttuvat, liittyvät Dublinin yleissopimuksella käyttöön otettuun menettelyyn, josta annetaan piakkoin yhteisön säädös. Tähän on lisätty viittaus Norjaan ja Islantiin, jotta voidaan ottaa huomioon *neuvoston päätös Euroopan yhteisön sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välisen, niitä perusteita ja menettelyjä koskevan sopimuksen tekemisestä, joilla ratkaistaan jäsenvaltiossa tai Islannissa tai Norjassa jätetyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio* (15 päivänä maaliskuuta 2001 tehty neuvoston päätös 2001/258/EY). Lisäksi sanamuotoa on muutettu Euroopan parlamentin tarkistuksen nro 56 mukaisesti ("on vastuussa" korvataan ilmaisulla "on selvästi ottanut vastuun").

Entisessä 18 artiklassa luetellut tapaukset korvataan jäsenvaltioiden kanssa käytyjen neuvottelujen perusteella kahdella tapausryhmällä, joita komissio ehdotti valmisteluasiakirjassa "Sisäisen turvallisuuden takaaminen ja kansainvälistä suojelua koskevien velvoitteiden ja välineiden noudattaminen" (KOM(2001) 743 lopullinen). Kyseessä on kaksi eri tapausryhmää, joissa (*a*) kansainvälinen rikostuomioistuin on nostanut syytteen

turvapaikanhakijaa vastaan, tai (*b*) muu valtio kuin turvapaikanhakijan kotivaltio on pyytänyt hänen luovuttamistaan. Näistä uusista perusteista saattaa olla tarpeen käydä lisäkeskusteluja.

26 artikla

Entistä 20 artiklaa on hieman muutettu. Siinä säädetään, että suojelun tason on ensisijaisessa turvapaikan antavassa maassa täytettävä kansainvälisen oikeuden mukaiset vaatimukset.

27 artikla

Entinen 21 artikla on säilynyt muuttumattomana 3 kohdan viimeistä alakohtaa lukuun ottamatta. Euroopan parlamentin tarkistuksen nro 58 mukaisesti siinä lisätään, että jäsenvaltioiden on perusteltava erikseen muutokset, joita ne tekevät turvallisten kolmansien maiden luetteloon. Vastaava muutos on tehty entiseen 30 artiklaan (uusi 30 artikla), joka koskee turvallisten lähtömaiden määrittämistä.

28 artikla

Entiseen 22 artiklaan on tehty joitakin vähäisiä muutoksia. Ensinnäkin a alakohdan viittaus "aiempaan oleskeluun" on poistettu tarpeettomana. Toiseksi on lisätty ilmaisu "hakija otetaan [kolmanteen maahan]", jotta voidaan ottaa huomioon tilanne, jossa henkilö ei ole aiemmin ollut kyseisessä kolmannessa maassa, vaikka hänellä onkin yhdysside tai läheisiä siteitä kyseiseen maahan. Kolmanneksi entisen 23 artiklan 5 kohta on siirretty tähän artiklaan, ja ilmaisu "ne voivat antaa" korvataan ilmaisulla "niiden on annettava" Euroopan parlamentin tarkistuksen nro 63 mukaisesti. Muutoksista huolimatta tästä kohdasta lienee vielä tarpeen keskustella.

29 artikla

Entinen ilmeisen perusteettomia hakemuksia koskeva artikla on jaettu kahdeksi erilliseksi artiklaksi, joista toinen koskee ilmeisen perusteettomien hakemusten hylkäämistä (29 artikla) ja toinen muiden tapausten hylkäämistä sisältöön liittyvien syiden vuoksi nopeutetussa menettelyssä (32 artikla). 'Ilmeisen perusteettoman' hakemuksen käsite tarkoittaa, että hakija ei ole selkeästi hakenut pakolaisasemaa; tähän liittyy hakijan esittämän hakemuksen oikeudellisten perusteiden riittämättömyys. Artiklan a–c alakohdassa kuvatut kolme tapausta ovat esimerkkejä tästä käsitteestä, 32 artiklassa mainitut tapaukset sen sijaan eivät.

Kun otetaan huomioon 29 ja 32 artiklassa esitetty uusi lähestymistapa, entisen 28 artiklan 2 kohdan a alakohdassa esitetty poikkeus (mahdollisuus hakeutua turvaan lähtömaassa) ei ole enää tarpeen. Lähestymistavan muuttuminen entisen 28 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun poikkeukseen nähden, joka koskee pakolaisaseman epäämistä, perustuu komission valmisteluasiakirjaan "Sisäisen turvallisuuden takaaminen ja kansainvälistä suojelua koskevien velvoitteiden ja välineiden noudattaminen" (KOM(2001) 743 lopullinen).

30 ja 31 artikla

Ehdotuksen 30 ja 31 artiklassa (entinen 30 ja 31 artikla) esitetään ehdotus yhteiseksi lähestymistavaksi turvallisen lähtömaan käsitteeseen. Lähestymistapa on ennallaan, vaikka sanamuotoa on hieman muutettu.

32 artikla

Ehdotuksen 32 artiklassa säädetään, että hakemus voidaan hylätä nopeutetussa menettelyssä sisällön vuoksi vain jos ensin on todettu, että hakijalla ei ole Geneven yleissopimuksessa tarkoitettua perusteltua syytä pelätä vainoa. Tämä lähestymistapa perustuu neuvoston päätelmiin. Hakijan tietynlainen käyttäytyminen voi olla perusteena hakemuksen hylkäämiselle nopeutetussa menettelyssä, jos hakemus on perusteeton. Käytös ei kuitenkaan

yksinään riitä hylkäämisen perusteeksi, sillä hakija voi käyttäytymisestään huolimatta olla pakolainen.

Neuvostossa käytyjen keskustelujen tuloksena nopeutettu menettely on nyt muokattu sellaiseksi, että myös siihen sovelletaan kaikkia ehdotuksen II luvussa esitettyjä takeita. Koska suhtautuminen ilmeisen perusteettomiin hakemuksiin on muuttunut ja luvun II säännöksiä on muutettu huomattavasti, katsotaan olevan perusteltua lisätä luetteloon viisi uutta perustetta.

33 ja 34 artikla

Neuvoston päätelmissä säädetään mahdollisuudesta "ottaa tutkittavaksi erityismenettelyissä ne turvapaikkahakemukset, jotka on esitetty sen jälkeen, kun jokin jäsenvaltio on hylännyt aikaisemman hakemuksen, jotta varmistettaisiin tämäntyyppisten hakemusten nopea käsittely" (II.1.10). Ehdotuksen 33 ja 34 artiklassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus päättää, soveltavatko ne myöhemmin tehtyihin uusiin hakemuksiin erityismenettelyä, jossa tutkitaan ensin tiettyjen edellytysten täyttyminen (vastaa ensimmäisen hakemuksen yhteydessä tehtävää tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvittämistä). Jos edellytykset täyttyvät, jäsenvaltioiden on käsiteltävä hakemus tämän direktiivin II luvussa esitettyjen vaatimusten mukaisesti (joissakin jäsenvaltioissa tähän viitataan ilmaisulla "aloittaa uusi menettely"). Silloin kun jäsenvaltioissa on käytössä tällainen menettely, on noudatettava näissä artikloissa säädettyjä vaatimuksia. Perusajatuksena on, että jäsenvaltiot voivat poiketa ensimmäisen hakemuksen käsittelyä koskevista vaatimuksista (ks. II luku) alustavassa käsittelyssä ja soveltaa nopeampaa päätöksentekomenettelyä, johon sisältyy mahdollisuus poistaa hakija maasta (ks. 40 artiklan 3 kohta), kunhan tietyt edellytykset täyttyvät. Menettely perustuu Saksan käytäntöön. On korostettava, että jäsenvaltioiden ei välttämättä tarvitse ottaa käyttöön näitä sääntöjä, vaan ne voivat edelleen tutkia hakijoiden myöhemmin tekemät uudet hakemukset samalla tavoin kuin kaikki muutkin hakemukset. Jotkut jäsenvaltiot toimivatkin ehkä mieluummin näin ja hylkäävät tällaiset toistuvat hakemukset perusteettomina nopeutetussa menettelyssä, jos 30 artiklan 2 kohdan d alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

35 artikla

Neuvoston päätelmissä todetaan, että "kysymys direktiivin soveltamisesta jäsenvaltion rajalla esitettyihin turvapaikkahakemuksiin on edelleen ratkaisematta" (II.1.6.). Jäsenvaltioiden esittämisen näkemysten perusteella esitetään, että rajalla tehtyihin hakemuksiin sovellettaisiin erityistä lähestymistapaa. Lähtökohtana tässä lähestymistavassa on kansallisen lainsäädännön ensisijaisuus ja mahdollisuus säilyttää tällaisten menettelyjen ja hallinnollisten järjestelyjen kansalliset erityispiirteet.

Koska jäsenvaltiot voivat tämän lähestymistavan mukaisesti olla noudattamatta joitakin yhteisiä menettelyvaatimuksia, on kuitenkin tarpeen ottaa käyttöön ns. standstill -lauseke, jonka avulla säilytetään vallitseva tilanne. Näin ne jäsenvaltiot, joilla jo on direktiivin hyväksymisajankohtana voimassa olevaa lainsäädäntöä rajamenettelyistä, voivat poiketa II luvussa esitetyistä vähimmäisvaatimuksista, tässä artiklassa erikseen mainittuja vaatimuksia lukuun ottamatta, mutta muut jäsenvaltiot eivät voi näin tehdä. Tämä poikkeusjärjestely luo (helposti järkkyvän) tasapainotilanteen, jossa ovat vastakkain toisaalta kyseisten jäsenvaltioiden tarve säilyttää erityinen rajamenettely ja toisaalta tarve suojata perustakeita, jotka olisi tarjottava kaikille turvapaikanhakijoille kaikkialla EU:n alueella riippumatta siitä, millaisia käytännön järjestelyjä kussakin jäsenvaltiossa sovelletaan.

36 ja 37 artikla

Entistä 26 artiklaa, joka koski pakolaisaseman peruuttamista tai mitätöimistä siten kuin siitä määrätään EY:n perustamissopimuksen 63 artiklan ensimmäisen kohdan 1 alakohdan d alakohdassa, on muutettu vain sen verran, että voidaan kattaa tilanne, jossa päätöksen

pakolaisaseman peruuttamisesta tai mitätöimisestä tekee tuomioistuin tai jokin muu elin eikä määrittävä viranomainen.

Pakolaisaseman 'peruuttaminen tai mitätöiminen' tarkoittaa myös pakolaisaseman 'lakkaamista'.

IV LUKU

Muutoksenhakumenettelyt

38 artikla

Muutoksenhakua koskeva luku on uudistettu kokonaan lähinnä neuvoston päätelmien perusteella. Jäsenvaltiot eivät hyväksyneet alkuperäistä lähtökohtaa, jonka mukaan turvapaikkamenettelyjä koskevassa yhteisön lainsäädännössä olisi säädettävä kolmiportaisesta menettelystä niin, että muutosta haettaisiin valituselimeltä, jonka luonteen jäsenvaltiot voisivat itse määrittää, ja jossa kaikilla jäsenvaltioissa olevilla turvapaikanhakijoilla olisi oikeus hakea valituselimen päätökseen edelleen muutosta tuomioistuimesta. Entinen 38 ja 40 artikla ovat näin ollen käyneet tarpeettomiksi. Lisäksi muutoksenhakua koskeva luku on karsittu olennaiseen. Näin ollen on poistettu säännökset, jotka koskevat valituselimen päätöksenteolle asetettuja määräaikoja, entisen 35 artiklan säännösten noudattamatta jättämisen seurauksia ja entisessä 36 artiklassa säädettyä valinnaista ilman eri toimenpiteitä tapahtuvaa uudelleenkäsittelyä, sekä entisen 34 artiklan 5 kohdan ja entisen 39 artiklan 4 kohdan viittaukset raja-asemilla sovellettaviin kiireellisiin menettelyihin.

Muutetussa ehdotuksessa rajoitutaan kehittelemään periaatetta oikeudesta tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimessa alkuperäisen "institutionaalisen" lähestymistavan sijasta. Periaate määritellään 34 artiklan 1 kohdassa ja täsmennetään sitä 34 artiklan muissa kohdissa ja tämän luvun muissa artikloissa. Tehokas oikeussuoja tuomioistuimessa perustuu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklaan, joka puolestaan perustuu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 13 artiklaan. Kyseisessä artiklassa mainitaan "tehokas oikeussuojakeino kansallisen viranomaisen edessä". Perusoikeuskirjan 47 artiklassa viitataan riippumattomaan ja puolueettomaan tuomioistuimeen. Tämä on ymmärrettävä viittaukseksi oikeuslaitokseen. Tällainen suojelu on yhteisön lainsäädännön mukaan laajempi kuin Euroopan ihmisoikeussopimuksen nojalla, koska siinä taataan oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimessa. Euroopan yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut tämän periaatteen oikeuskäytännössään (asia 222/84, Johnston v. Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary, ja asia 222/86, Unectef v. Heylens). Tuomioistuimen mukaan periaatetta on sovellettava myös jäsenvaltioihin silloin kun ne soveltavat yhteisön lainsäädäntöä. "Riippumattomuus ja puolueettomuus" ovat tehokkaan oikeussuojan muodollisia edellytyksiä, joiden voidaan katsoa sisältyvän 'tuomioistuimen' käsitteeseen. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä mainitaan erikseen, että oikeussuojalle asetettaviin muihin vaatimuksiin kuuluu tehokkuus, kuten toimivalta vahvistaa tai mitätöidä päätös.

Kun otetaan huomioon se, että neuvosto ei ole halunnut velvoittaa jäsenvaltioita luomaan turvapaikkatapauksia varten kaksiportaista muutoksenhakujärjestelmää, sekä edellä mainittu oikeuskäytäntö, näyttäisi siltä, että kun muutoksenhakuportaita on vain yksi, esimerkiksi joissain jäsenvaltioissa ilmeisen perusteettomia hakemuksia tai sellaisia hakemuksia varten, joilta tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat, sen on oltava tuomioistuin. Tämän vuoksi komissio ei voi ottaa huomioon neuvoston päätelmiä, joissa mainitaan myös mahdollisuus muutoksenhausta "lainkäyttöelimessä" eli muualla kuin tuomioistuimessa.

Periaate, joka koskee tehokasta oikeussuojaa tuomioistuimessa, ei estä jäsenvaltioita käyttämästä hallinnollisia elimiä, jotka käsittelevät asian uudelleen ennen kuin siihen haetaan muutosta tuomioistuimessa. Tämä tarkoittaa, että tehokas oikeussuoja voi muodostua joko muutoksenhausta tuomioistuimessa tai uudelleentarkastelusta hallinnollisessa elimessä, minkä

jälkeen päätökseen voi hakea muutosta tuomioistuimessa. Tätä ei kuitenkaan tarvitse selittää säädöksessä.

Artiklan 2 kohdassa säädetään, että riippumatta siitä, tehdäänkö päätös tavanomaisen vai nopeutetun menettelyn mukaisesti, tehokkaan oikeussuojan tulisi aina sisältää mahdollisuus siihen, että tuomioistuin käsittelee asian sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen perusteella.

Artiklan 3 kohdassa varmistetaan, että jos jäsenvaltioiden viranomaiset kieltäytyvät ottamasta tapausta uudelleen käsiteltäväksi sen jälkeen kun sen käsittely on keskeytetty, päätökseen voi hakea muutosta. Myös määräaikoja ja niiden pidentämistä koskeviin päätöksiin, jotka on tehty 24 artiklan perusteella, pitäisi voida hakea muutosta tuomioistuimessa. Ensimmäisessä kohdassa säädetään oikeudesta hakea muutosta päätökseen, jonka mukaan uutta hakemusta ei oteta käsiteltäväksi II luvun vaatimusten mukaisesti, kuten 33 ja 34 artiklassa säädetään.

39 ja 40 artikla

Neuvoston päätelmissä kehotetaan erottamaan tavanomainen ja nopeutettu menettely toisistaan riittävän selvästi, ja tämän vuoksi ehdotetaan, että näiden menettelyjen mukaan tehtyjen päätösten uudelleenkäsittelystä ja niitä koskevasta muutoksenhausta säädetään eri artikloissa.

Tärkein erottava piirre nopeutetun ja tavanomaisen muutoksenhakumenettelyn välillä on oikeus jäädä jäsenvaltion alueelle, sataman tai lentokentän kauttakulkualueelle tai asianomaisen jäsenvaltion rajalle odottamaan uudelleenkäsittelyn tai valituksen tulosta (jäljempänä 'lykkäävä vaikutus'). Jos päätös on tehty tavanomaisessa menettelyssä, *oletetaan*, että uudelleenkäsittelyllä tai valituksella on automaattisesti lykkäävä vaikutus (39 artiklan 1 kohta, mutta jäsenvaltiot voivat poiketa siitä vain sellaisten lakien tai asetusten nojalla, jotka ovat voimassa tämän direktiivin hyväksymisajankohtana). Sama ennakko-oletus koskee myös nopeutettuja menettelyjä, mutta standstill-lauseketta ei esitetä, ja säännöksissä vaaditaan jäsenvaltioita ainoastaan säätämään kansallisessa lainsäädännössään siitä, missä tapauksissa muutoksenhaulla ei ole lykkäävää vaikutusta (40 artiklan 1 kohta). .

Toinen erottava piirre koskee mahdollisuutta poiketa säännöstä, jonka mukaan myös silloin kun muutoksenhaulla ei (automaattisesti) ole lykkäävää vaikutusta, on kuitenkin ennen maastapoistamista odotettava tuomioistuimen erillisen pyynnön perusteella tekemää päätöstä siitä, voitaisiinko lykkäävää vaikutusta kuitenkin soveltaa tietyissä yksittäistapauksissa. Tämä johtuu siitä, että menettelyssä tehdään erilaisia päätöksiä. Ehdotuksen 40 artiklan 3 kohdassa säädettyihin poikkeuksiin liittyvät päätökset tehdään aina nopeutetussa menettelyssä.

41 artikla

Tässä artiklassa kootaan yhteen ja muutetaan entisen 34 artiklan 1–4 kohdan säännöksiä, joissa jäsenvaltioita vaaditaan oikeusvarmuuden vuoksi säätämään etukäteen määräajoista ja niiden kansallisten tuomioistuinten ja hallintoelinten toimivallasta, jotka vastaavat valituksista ja uudelleentarkastelusta uuden 38 artiklan mukaisesti. Artiklan toinen kohta on lisätty niiden keskustelujen perusteella, joissa on käsitelty hakemuksen peruuttamista tai siitä luopumista valitusmenettelyjen aikana.

V LUKU

Yleiset ja loppusäännökset

42 artikla

Entistä 41 artiklaa, jonka mukaan direktiivi on pantava täytäntöön ilman syrjintää, on muutettu, niin että siinä voidaan ottaa huomioon Euroopan unionin perusoikeuskirjan 21 artikla; perusoikeuskirjaa koskeva juhlallinen julistus annettiin vasta alkuperäisen ehdotuksen esittämisen jälkeen.

43 artikla

Rangaistuksia koskeva entinen 42 artikla on säilynyt muuttumattomana.

44 artikla

Entinen 43 artikla, joka koski komission kertomusta direktiivin soveltamisesta, on säilynyt muuttumattomana lukuun ottamatta sanamuotoon ja kertomusten laatimisajankohtaan tehtyjä vähäisiä muutoksia. Euroopan parlamentin tarkistusten nro 8 ja 101 mukaisesti ehdotetaan, että kertomus direktiivin soveltamisesta laaditaan säännöllisesti kahden vuoden välein. Komissio hyväksyy tarkistuksen, kunhan sitä ei ryhdytä soveltamaan kaikkiin turvapaikka-asioita koskeviin yhteisön säädöksiin. Tämän direktiivin katsotaan olevan yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän kannalta erityisen tärkeä, koska menettelysäännöt annetaan ensin ja ne asettavat edellytykset niiden oikeuksien toteuttamiselle, joista säädetään muissa turvapaikka-asioita koskevissa yhteisön säädöksissä, esimerkiksi ehdotuksessa neuvoston direktiiviksi vähimmäisvaatimuksista siitä, milloin kolmansien maiden kansalaisia ja kansalaisuudettomia henkilöitä on pidettävä pakolaisina tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitsevina henkilöinä (KOM(2001) 510 lopullinen).

45 artikla

Artiklaan on lisätty sääntö, jonka mukaan jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle. Lisäksi täytäntöönpanolle asetettua määräaikaa on muutettu.

46 ja 47 artikla

Entinen 45 ja 46 artikla ovat säilyneet muuttumattomina.

Liite I

Liitettä I on muutettu ennen muuta Euroopan parlamentin tarkistusten vuoksi (tarkistukset nro 102, 108 ja 110). Myös neuvosto on ehdottanut joitakin muutoksia. Alkuperäisessä liitteessä ei otettu huomioon tilannetta, jossa maa on ratifioinut Geneven yleissopimuksen mutta ei ole vielä vahvistanut tarvittavia sääntöjä. Jos tällainen maa kuitenkin käytännössä noudattaa johdonmukaisesti Geneven yleissopimuksessa vahvistettuja sääntöjä, jotka koskevat kansainvälisen suojelun tarpeessa olevien henkilöiden oikeuksia siinä merkityksessä kuin niistä määrätään yleissopimuksessa ja siten kuin YK:n pakolaisasiain päävaltuutettu niitä tulkitsee, maata olisi voitava pitää turvallisena kolmantena maana.

Liitteessä I olevaan II osaan on lisätty säännös, jotta direktiivissä voidaan säätää nimenomaisesti, että niissä jäsenvaltioissa, jotka arvioivat kolmansien maiden turvallisuutta tapauskohtaisesti eivätkä tätä tarkoitusta varten laaditun luettelon perusteella, yksittäistä päätöstä ei tarvitse perustella liitteen tässä osassa esitetyllä yleisellä ja julkisella tavalla. Vastaava säännös on lisätty myös liitteessä II olevaan II osaan.

Liite II

Muutokset perustuvat Euroopan parlamentin tarkistukseen nro 111 ("noudattaa *yleensä*" korvataan ilmaisulla "noudattaa *johdonmukaisesti*" ja "*instituutiot*" ilmaisulla "*hallintorakenteet*").

2000/0238 (CNS)

Muutettu ehdotus:

NEUVOSTON DIREKTIIVI

pakolaisaseman myöntämistä tai peruuttamista koskevissa menettelyissä jäsenvaltioissa sovellettavista vähimmäisvaatimuksista

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 63 artiklan 1 alakohdan d alakohdan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen[4],

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon[5],

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon[6],

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Turvapaikka-asioita koskeva yhteinen politiikka, johon sisältyy yhteinen eurooppalainen turvapaikkajärjestelmä, on olennainen osa Euroopan unionin tavoitetta muodostaa asteittain vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuva alue, joka on avoin henkilöille, jotka olosuhteiden pakosta joutuvat oikeutetusti hakemaan suojelua yhteisöstä.

(2) Eurooppa-neuvosto päätti Tampereella 15 ja 16 päivänä lokakuuta 1999 pidetyssä erityiskokouksessaan pyrkiä kohti yhteistä eurooppalaista turvapaikkajärjestelmää, joka perustuu 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehdyn, pakolaisten oikeusasemaa koskevan Geneven yleissopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyllä New Yorkin pöytäkirjalla, täysimääräiseen ja kokonaisvaltaiseen soveltamiseen, jolloin varmistetaan, että ketään ei käännytetä takaisin vainottavaksi, eli noudatetaan edelleen palauttamiskiellon periaatetta.

(3) Tampereen Eurooppa-neuvoston päätelmien mukaan yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän olisi sisällettävä lyhyellä aikavälillä oikeudenmukaista ja tehokasta turvapaikkamenettelyä koskevat yhteiset normit jäsenvaltioissa ja pidemmällä aikavälillä yhteisön säännöt, joista muodostuu yhteinen turvapaikkamenettely Euroopan yhteisössä.

(4) Vähimmäisvaatimukset, joita jäsenvaltioissa on noudatettava pakolaisaseman myöntämistä tai peruuttamista koskevassa menettelyssä, ovat näin ollen turvapaikkamenettelyjä koskeva ensimmäinen toimenpide, joka ei rajoita muita EY:n perustamissopimuksen 63 artiklan 1 alakohdan d alakohdan täytäntöönpanemiseksi toteutettavia toimenpiteitä eikä Tampereen Eurooppa-neuvoston päätelmissä esitettyä yhteiseen turvapaikkamenettelyyn liittyvää tavoitetta.

---

4 EYVL C […], […], s. […].
5 EYVL C […], […], s. […].
6 EYVL C […], […], s. […].

(5) Direktiivin päätarkoituksena on ottaa käyttöön Euroopan yhteisön vähimmäisvaatimukset pakolaisaseman määrittämistä koskeville menettelyille sen varmistamiseksi, ettei mikään jäsenvaltio millään tavoin karkota tai käännytä turvapaikanhakijaa sellaisten alueiden rajoille, missä hänen henkensä tai vapautensa on uhattuna hänen rotunsa, uskontonsa, kansallisuutensa, tiettyyn yhteiskuntaryhmään kuulumisensa tai poliittisten mielipiteidensä vuoksi.

(6) Tämän tarkoituksen varmistamiseksi pakolaisaseman myöntämistä tai peruuttamista koskevista menettelyistä 7 päivänä joulukuuta 2001 annetuissa neuvoston päätelmissä (sellaisina kuin ne ovat tarkistettuina 18 päivänä joulukuuta 2001) korostetaan tarvetta antaa säännökset sen varmistamiseksi, että turvapaikanhakijoille voidaan antaa hyvät päätöksentekoprosessia koskevat takeet ja että päätösten laatu on optimaalinen, menettelyjen tehokkuuteen liittyvää tavoitetta kuitenkaan vaarantamatta. Kyseisissä säännöksissä olisi myös määriteltävä vähimmäisvaatimukset tavanomaiselle menettelylle, tehtävä mahdolliseksi nopeutettujen menettelyjen käyttöönotto tai säilyttäminen ja erotettava nämä menettelytyypit toisistaan riittävän selvästi.

(7) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan periaatteita yhteisön lainsäädännön yleisinä oikeusperiaatteina. Tällä direktiivillä pyritään perusoikeuskirjan 1, 18 ja 19 artiklan soveltamista edistämällä varmistamaan ihmisarvon kunnioittaminen ja turvapaikanhakijoiden ja heidän huollettavanaan olevien perheenjäsenten oikeus turvapaikkaan sekä suojelu maastapoistamisen, karkottamisen tai rikoksen johdosta tapahtuvan luovuttamisen yhteydessä.

(8) Tämän direktiivin soveltaminen ei saa estää jäsenvaltioiden voimassa olevien, kansainvälisiin ihmisoikeusasiakirjoihin perustuvien velvollisuuksien noudattamista.

(9) Tämän direktiivin ei pitäisi rajoittaa Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Euroopan unionin jäsenvaltioiden kansalaisten turvapaikasta tehdyn pöytäkirjan soveltamista.

(10) Turvapaikkamenettelyt eivät saisi venyä niin pitkiksi, että suojelua tarvitsevat joutuvat elämään pitkään epävarmuudessa ennen kuin heidän tapauksensa ratkaistaan, samalla kun ne, jotka eivät tarvitse suojelua vaan haluavat vain oleskella jäsenvaltion alueella, käyttävät turvapaikkamenettelyä keinona pitkittää oleskeluaan useilla vuosilla. Toisaalta turvapaikkamenettelyyn olisi sisällytettävä tarvittavat takeet sen varmistamiseksi, että menettelyn avulla voidaan todella tunnistaa ne, jotka ovat suojelun tarpeessa.

(11) Tällä direktiivillä säädettyjen vähimmäisvaatimusten avulla jäsenvaltioiden olisi sen vuoksi kyettävä luomaan nopea ja yksinkertainen järjestelmä, niin että turvapaikkahakemukset voidaan käsitellä nopeasti ja asianmukaisesti jäsenvaltioiden kansainvälisten velvoitteiden ja niiden perustuslakien mukaisesti.

(12) Jäsenvaltioissa toimiva nopea ja yksinkertainen järjestelmä voisi käsittää mahdollisuuden hakea muutosta tehtyihin ratkaisuihin tuomioistuimelta yhdessä oikeusasteessa, jossa tehtyihin ratkaisuihin olisi mahdollisuus hakea muutosta tuomioistuimessa, edellyttäen että muut menettelylliset takeet ovat kunnossa.

(13) Jotta kansainvälisen suojelun tarpeessa oleville turvapaikanhakijoille voidaan asianmukaisesti myöntää Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kohdassa tarkoitettu pakolaisasema, olisi tarvittavien takeiden avulla varmistettava, että jokaisella turvapaikanhakijalla on pääsy turvapaikkamenettelyn piiriin sekä mahdollisuus toimia yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten kanssa ja kommunikoida heidän kanssaan asianmukaisella tavalla niin että hän voi esittää tapaukseensa liittyvät tosiseikat, sekä

riittävät menettelylliset takeet asiansa käsittelyn jatkumiselle menettelyn kaikissa eri vaiheissa.

(14) Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kohdassa tarkoitetun pakolaisaseman myöntämiseksi nopeasti suojelun tarpeessa oleville turvapaikanhakijoille olisi toisaalta hyväksyttävä säännös, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat soveltaa nopeutettuja menettelyjä käsitellessään selkeiden, etukäteen määriteltyjen perusteiden mukaan erilaisia hakemuksia, muun muassa hakemuksia, joilta puuttuvat tutkittavaksi ottamisen edellytykset tai jotka ovat ilmeisen perusteettomia, tai myöhemmin tehtyjä uusia hakemuksia, joissa ei esitetä uusia todisteita tai väitteitä, sekä sellaisten henkilöiden hakemuksia, joiden oikeudesta tulla jäsenvaltioiden alueelle ei ole vielä tehty päätöstä.

(15) Nopeutettuihin menettelyihin on ehdottomasti sisällytettävä tarvittavat takeet sen varmistamiseksi, että pakolaisaseman määrittävän viranomaisen aiemmat epäilykset voidaan jättää huomiotta ja suojelun tarpeessa olevat voidaan tunnistaa asianmukaisesti. Tätä varten niihin tulisi sisältyä periaatteessa samat päätöksentekoon liittyvät menettelylliset vähimmäistakeet ja -vaatimukset kuin tavanomaisiin menettelyihin, edellyttäen että tämä on tarpeen kyseisen menettelyn tarkoituksen kannalta. Vaatimukset, jotka koskevat menettelyjä sellaisten uusien hakemusten käsittelemiseksi, joissa ei esitetä uusia todisteita tai väitteitä, ja menettelyjä, joissa tehdään päätös turvapaikanhakijan maahantulo-oikeudesta, riippuvat siten kyseisten menettelyjen erityistarkoituksista.

(16) Kaikkia hakijoita kaikissa menettelyissä koskevina menettelyllisinä vähimmäistakeina olisi pidettävä muun muassa oikeutta päästä turvapaikkamenettelyn piiriin, oikeutta jäädä maahan kunnes määrittävä viranomainen on tehnyt päätöksensä, oikeutta käyttää tulkkia asiansa esittämiseen viranomaisten suorittamassa haastattelussa, mahdollisuutta olla yhteydessä Yhdistyneiden Kansakuntien pakolaisasiain päävaltuutettuun (UNHCR) tai muihin pakolaisvaltuutetun puolesta toimiviin järjestöihin, oikeutta saada päätöksestä tieto asianmukaisella tavalla sekä päätöksen perustelut paitsi tosiseikkojen myös oikeudellisten seikkojen osalta, mahdollisuutta pyytää neuvoa asianajajalta tai muulta oikeudelliselta neuvonantajalta ja oikeutta saada tietoa oikeudellisesta asemastaan menettelyn ratkaisevissa vaiheissa kielellä, jota hakijoiden voidaan kohtuudella odottaa ymmärtävän. .

(17) Lisäksi olisi säädettävä erityisistä menettelyllisistä takeista henkilöille, joilla on erityisiä tarpeita, esimerkiksi ilman huoltajaa tuleville alaikäisille.

(18) Päätöksentekoa koskeviin vähimmäisvaatimuksiin olisi kaikissa menettelyissä kuuluttava se, että päätökset tekee turvapaikka- ja pakolaisasioissa pätevä viranomainen tosiseikkojen perusteella.

(19) Turvapaikkahakemusta koskeviin päätöksiin tulisi voida hakea muutosta tuomioistuimessa niin, että käsittelyssä otetaan huomioon sekä tosiseikat että oikeudelliset seikat. . Hakijalla tulisi olla oikeus välttää maastapoistaminen kunnes tuomioistuin on tehnyt päätöksen hänen oikeudestaan jäädä maahan odottamaan muutoksenhaun tulosta, lukuun ottamatta tässä direktiivissä määriteltyjä poikkeustapauksia, joissa on otettava huomioon muun muassa kansalliseen turvallisuuteen tai yleiseen järjestykseen liittyvät syyt.

(20) Tämän direktiivin soveltamista varten käsiteltäviin henkilötietoihin sovelletaan yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta

liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 95/46/EY[7]. Direktiiviä 95/46/EY sovelletaan myös siirrettäessä tietoja jäsenvaltioista UNHCR:lle silloin kun se toteuttaa sille Geneven yleissopimuksella annettuja tehtäviä. Tietojen siirtäminen edellyttää, että UNHCR:n toiminnassa sovellettavaa henkilötietojen suojaa pidetään asianmukaisena.

(21) Vähimmäisvaatimusten luonteeseen kuuluu, että jäsenvaltiot voivat säätää tai pitää voimassa suotuisampia säännöksiä henkilöille, jotka pyytävät suojelua jostakin jäsenvaltiosta, silloin kun pyynnön katsotaan perustuvan siihen, että kyseessä on Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kohdassa tarkoitettu pakolainen.

(22) Näin ollen jäsenvaltioita olisi kannustettava soveltamaan tämän direktiivin säännöksiä myös menettelyissä, joiden tarkoituksena on päättää suojelun myöntämisestä muun kuin Geneven yleissopimuksen perusteella henkilöille, joille ei voida myöntää pakolaisasemaa, ottaen huomioon erityisesti neuvoston direktiivi …/…[*Ehdotus neuvoston direktiiviksi vähimmäisvaatimuksista siitä, milloin kolmansien maiden kansalaisia ja kansalaisuudettomia henkilöitä on pidettävä pakolaisina tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitsevina henkilöinä, ja näiden henkilöiden asemasta*].

(23) Jäsenvaltioiden olisi säädettävä rangaistuksista, joita sovelletaan tämän direktiivin mukaisesti annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen.

(24) Tämän direktiivin täytäntöönpanoa olisi syytä arvioida säännöllisesti vähintään kahden vuoden välein.

(25) Suunnitellun toiminnan tavoitetta, joka on vähimmäisvaatimusten laatiminen pakolaisaseman myöntämistä tai peruuttamista koskevia jäsenvaltioiden menettelyjä varten, ei voida perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistettujen toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden mukaisesti riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden tasolla. Toiminnan vaikutukset ja laajuus huomioon ottaen se voidaan siten saavuttaa paremmin yhteisön tasolla. Tämä direktiivi rajoittuu vähimpään näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeelliseen eikä siten ylitä sitä, mikä tarvitaan tähän tarkoitukseen,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

[7] EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31.

I LUKU

Yleiset säännökset

1 artikla

Tarkoitus

Tämän direktiivin tarkoituksena on esittää vähimmäisvaatimukset pakolaisaseman myöntämistä tai peruuttamista koskevia jäsenvaltioiden menettelyjä varten.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

(a) 'Geneven sopimuksella' Genevessä 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehtyä pakolaisten oikeusasemaa koskevaa yleissopimusta, sellaisena kuin se on täydennettynä 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyllä New Yorkin pöytäkirjalla;

(b) 'turvapaikkahakemuksella' hakemusta, jonka tehneen henkilön voidaan katsoa pyytävän kansainvälistä suojelua jostakin jäsenvaltiosta Geneven yleissopimuksen perusteella. Kansainvälisen suojelun myöntämistä koskevia pyyntöjä pidetään turvapaikkahakemuksina, paitsi jos asianomainen henkilö nimenomaisesti pyytää muunlaista suojelua, jota on mahdollista pyytää erikseen;

(c) 'hakijalla' tai 'turvapaikanhakijalla' henkilöä, joka on tehnyt turvapaikkahakemuksen, josta ei vielä ole tehty lopullista päätöstä;

(d) 'lopullisella päätöksellä' päätöstä, jonka suhteen on käytetty kaikki tämän direktiivin mukaiset valitusmahdollisuudet;

(e) 'määrittävällä viranomaisella' kaikkia lainkäyttöelimiä tai hallinnollisia elimiä jäsenvaltiossa, joka vastaa turvapaikkahakemusten käsittelystä ja jolla on toimivalta tehdä niistä ensimmäinen päätös;

(f) 'pakolaisella' henkilöä, joka täyttää Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kohdassa esitetyt edellytykset siten kuin niistä säädetään neuvoston direktiivissä …/… *[Ehdotus neuvoston direktiiviksi vähimmäisvaatimuksista siitä, milloin kolmansien maiden kansalaisia ja kansalaisuudettomia henkilöitä on pidettävä pakolaisina tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitsevina henkilöinä, ja näiden henkilöiden asemasta]*;

(g) 'pakolaisasemalla' asemaa, jonka jäsenvaltio myöntää pakolaiseksi tunnustetulle henkilölle ja johon liittyy tällä perusteella myönnettävä pääsy kyseisen jäsenvaltion alueelle;

(h) 'ilman huoltajaa tulevalla alaikäisellä' alle 18-vuotiasta henkilöä, joka saapuu jäsenvaltioiden alueelle ilman hänestä joko oikeuden tai vakiintuneen tavan mukaan vastuussa olevaa aikuista, niin kauan kuin hän ei tosiasiallisesti ole tällaisen aikuisen huostassa, tai alaikäistä, joka on jäänyt ilman huoltajaa jäsenvaltion alueelle tulonsa jälkeen;

(i) 'edustajalla' henkilöä tai järjestöä, joka toimii ilman huoltajaa tulevan alaikäisen laillisena edustajana, tai kansallista järjestöä, joka vastaa tämän huoltamisesta ja hyvinvoinnista, tai mitä tahansa muuta edustajaa, joka on nimetty valvomaan tämän etuja;

(j) 'säilöönotolla' kaikkia tilanteita, joissa jäsenvaltio siirtää turvapaikanhakijan rajatulle alueelle, missä hänen liikkumisvapauttaan rajoitetaan huomattavasti;

(k) 'pakolaisaseman peruuttamisella' toimivaltaisen viranomaisen päätöstä tietyn henkilön pakolaisaseman peruuttamisesta Geneven yleissopimuksen 1 artiklan C kohdan tai 33 artiklan 2 kohdan nojalla;

(l) 'pakolaisaseman mitätöimisellä' toimivaltaisen viranomaisen päätöstä tietyn henkilön pakolaisaseman mitätöinnistä sen vuoksi, että on käynyt ilmi, ettei kyseistä henkilöä olisi alun perinkään pitänyt tunnustaa pakolaiseksi;

(m) 'jäämisellä jäsenvaltion alueelle' jäämistä sen jäsenvaltion rajalle tai lentokentän tai sataman kauttakulkualueelle tai yleensä sen jäsenvaltion alueelle, missä turvapaikkahakemus on tehty tai missä sitä käsitellään.

3 artikla

Soveltamisala

1) Tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin turvapaikkahakemuksiin, jotka tehdään jäsenvaltioiden rajalla, satamien ja lentokenttien kauttakulkualueilla tai jäsenvaltioiden alueella.

2) Tätä direktiiviä ei sovelleta jäsenvaltioiden diplomaatti- tai konsuliedustustoille esitettyihin diplomaattista tai alueellista turvapaikkaa koskeviin pyyntöihin.

3) Jäsenvaltiot voivat päättää, että ne soveltavat tämän direktiivin säännöksiä myös menettelyihin, joilla päätetään muusta kuin Geneven yleissopimukseen perustuvasta suojelusta henkilöille, joita ei voida pitää pakolaisina.

4 artikla

Suotuisammat säännökset

Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön tai pitää voimassa suotuisampia säännöksiä, joita sovelletaan pakolaisaseman myöntämistä tai peruuttamista koskevissa menettelyissä, kunhan säännökset ovat tämän direktiivin mukaisia.

II LUKU

Pääperiaatteet ja takeet

5 artikla

Pääsy turvapaikkamenettelyn piiriin

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että turvapaikkahakemuksia ei hylätä tai jätetä ottamatta käsiteltäväksi pelkästään siksi, ettei niitä ole tehty mahdollisimman pian.

2) Jäsenvaltiot voivat vaatia, että turvapaikkahakemukset on tehtävä henkilökohtaisesti.

3) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokaisella aikuisella on oikeus tehdä omasta puolestaan erillinen turvapaikkahakemus.

   Jäsenvaltiot voivat kuitenkin määritellä lainsäädännössään

   (a) tapaukset, joissa alaikäinen ei voi tehdä hakemusta omasta puolestaan ja joissa toisen henkilön on tehtävä hakemus hänen puolestaan;

   (b) tapaukset, joissa edustajan on tehtävä ilman huoltajaa tulevan alaikäisen hakemus 15 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

4) Jäsenvaltiot voivat säätää lainsäädännössään, että hakija voi tehdä hakemuksen huollettavanaan olevien henkilöiden, myös alaikäisten, puolesta. Tällaisissa tapauksissa jäsenvaltioiden on varmistettava, että muut kuin 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetut huollettavana olevat aikuiset ja alaikäiset hyväksyvät sen, että hakemus tehdään heidän puolestaan; jos näin ei ole, huollettavana olevilla henkilöillä on oltava mahdollisuus tehdä hakemus omasta puolestaan.

   Kun huollettavana oleva henkilö tekee hakemuksen omasta puolestaan sen jälkeen kun hän on hyväksynyt sen, että hakemus tehdään hänen puolestaan, myöhemmin tehty hakemus voidaan hylätä hänen puolestaan tehdyn hakemuksen perusteella.

5) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tässä direktiivissä säädetyt menettelyt aloitetaan mahdollisimman pian.

6) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tuomioistuimessa on mahdollista hakea muutosta myös

   a) kaikilla viranomaisilla, joihin turvapaikanhakija saattaa ottaa yhteyttä jäsenvaltion alueella tai sen rajalla, on ohjeet turvapaikkahakemusten käsittelyä varten, mukaan luettuna ohje toimittaa hakemukset ja kaikki asiaa koskevat tiedot toimivaltaisen viranomaisen tutkittavaksi;

   b) näiden viranomaisten henkilöstöllä on tarvittava peruskoulutus, jonka avulla he pystyvät tunnistamaan turvapaikkahakemuksen ja osaavat toimia sen jälkeen annettujen ohjeiden mukaisesti.

6 artikla

Oikeus jäädä maahan hakemuksen käsittelyn ajaksi

1. Turvapaikanhakijoiden on annettava jäädä jäsenvaltion alueelle kunnes määrittävä viranomainen on tehnyt päätöksensä.

2. Jäsenvaltiot voivat poiketa tästä vain silloin kun myöhemmin tehtyä uutta hakemusta ei oteta käsiteltäväksi 33 ja 34 artiklan mukaisesti.

7 artikla

Hakemusten käsittelyä koskevat vaatimukset

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että määrittävän viranomaisen turvapaikkahakemuksista tekemät päätökset perustuvat asianmukaiseen tutkimukseen. Tätä varten jäsenvaltioiden on varmistettava, että

   a) hakemukset tutkitaan ja päätökset tehdään yksilökohtaisesti, objektiivisesti ja puolueettomasti;

   b) eri lähteistä, muun muassa YK:n pakolaisasiain päävaltuutetulta, hankitaan tarkkaa ja ajan tasalla olevaa tietoa tilanteesta turvapaikanhakijoiden lähtömaissa ja tarvittaessa myös kauttakulkumaissa, ja että tämä tieto on hakemusten käsittelystä ja päätöksenteosta vastaavan henkilöstön saatavilla;

   c) hakemusten käsittelystä ja päätöksenteosta vastaavalla henkilöstöllä on asianmukaiset tiedot turvapaikka- ja pakolaisoikeuden alalla sovellettavista vaatimuksista.

2) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että IV luvussa tarkoitetuilla viranomaisilla on oikeus tutustua 1 artiklan b kohdassa tarkoitettuihin yleisiin tietoihin, joita ne tarvitsevat tehtäviensä hoitamisessa.

8 artikla

Määrittävän viranomaisen päätöksentekoa koskevat vaatimukset

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että turvapaikkahakemuksia koskevat päätökset annetaan kirjallisesti.

2) Niiden on myös varmistettava, että jos hakemus hylätään, päätöksessä ilmoitetaan sen perusteluina olevat tosiseikat ja oikeudelliset seikat ja hakijalle annetaan kirjallisesti tieto siitä, miten kielteiseen päätökseen voi hakea muutosta.

9 artikla

Turvapaikanhakijoille myönnettävät takeet

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava kaikkien tämän direktiivin III luvussa säädettyjen menettelyjen osalta, että kaikilla turvapaikanhakijoilla on seuraavat takeet:

   a) Heille on ilmoitettava noudatettavasta menettelystä sekä heidän oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan menettelyn aikana kielellä, jota heidän voidaan kohtuudella odottaa ymmärtävän. Tiedot on annettava ajoissa, niin että hakijat voivat käyttää heille tässä direktiivissä taattuja oikeuksia ja noudattaa 16 artiklassa ja 20 artiklan 1 kohdassa asetettuja velvollisuuksia;

   b) Heidän käyttöönsä on annettava tulkki, jotta he voivat esittää asiansa toimivaltaisille viranomaisille, aina kun tätä on pidettävä kohtuullisena. Jäsenvaltiot pitävät tulkin käyttöä kohtuullisena, jos määrittävä viranomainen kutsuu hakijan haastatteluun ennen kuin hänen hakemuksestaan on tehty päätös. Tässä ja muissa tapauksissa, joissa

toimivaltaiset viranomaiset kutsuvat tulkin paikalle, kustannukset maksetaan julkisista varoista;

c) Heitä ei saa estää ottamasta yhteyttä YK:n pakolaisasiain päävaltuutettuun tai muihin järjestöihin, jotka toimivat tämän puolesta kyseisen jäsenvaltion alueella jäsenvaltion kanssa tehdyn sopimuksen perusteella;

d) Heille on ilmoitettava kohtuullisessa ajassa ja asianmukaisella tavalla päätöksestä, jonka määrittävä viranomainen on tehnyt heidän turvapaikkahakemuksestaan. Jos asianajaja tai muu oikeudellinen neuvonantaja toimii hakijan laillisena edustajana, jäsenvaltiot voivat päättää ilmoittaa päätöksestä hänelle turvapaikanhakijan sijasta;

e) Heille on ilmoitettava määrittävän viranomaisen päätöksestä kielellä, jota heidän voidaan kohtuudella odottaa ymmärtävän, jos heillä ei ole apunaan tai edustajanaan asianajajaa tai muuta oikeudellista neuvonantajaa. Turvapaikanhakijoille on annettava myös tieto siitä, miten kielteiseen päätökseen voi hakea muutosta.

2) Jokaiselle 5 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulle huollettavana olevien henkilöiden joukkoon kuuluvalle aikuiselle on ilmoitettava yksityisesti mahdollisuudesta antaa toimivaltaiselle viranomaiselle tietoja turvapaikkahakemuksesta ennen kuin määrittävä viranomainen tekee päätöksensä.

Jäsenvaltioiden on varmistettava IV luvussa säädettyjen menettelyjen osalta, että kaikille turvapaikanhakijoille myönnetään myös 1 kohdan b, c ja d alakohdassa luetellut takeet.

10 artikla

Henkilökohtaiseen haastatteluun kutsuttavat henkilöt

1) Ennen kuin määrittävä viranomainen tekee turvapaikkahakemusta koskevan päätöksen, turvapaikanhakijalle on annettava tilaisuus hänen turvapaikkahakemustaan koskevaan henkilökohtaiseen haastatteluun, jonka suorittavalla virkamiehellä on kansallisen lain mukaan toimivalta suorittaa tällaisia haastatteluja.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin säätää, että tiettyä ikärajaa nuorempia alaikäisiä ei tarvitse haastatella.

2) Henkilökohtaisesta haastattelusta voidaan luopua, jos tapauskohtaisen arvioinnin perusteella voidaan osoittaa, että:

a) määrittävä viranomainen voi tehdä myönteisen päätöksen käytettävissä olevien todisteiden perusteella;

b) toimivaltainen viranomainen katsoo, että hakija ei kykene osallistumaan henkilökohtaiseen haastatteluun hänestä riippumattomien pysyvien syiden vuoksi. Epäselvissä tapauksissa jäsenvaltiot voivat pyytää asiasta lääkärin tai psykologin todistuksen;

c) toimivaltainen viranomainen ei pysty järjestämään paikalle tulkkia kohtuullisessa ajassa 11 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti;

d) toimivaltainen viranomainen ei pysty suorittamaan haastattelua, koska hakija on ilman hyväksyttävää syytä laiminlyönyt kutsun saapua paikalle.

3) Edellä olevan 1 kohdan toisessa alakohdassa ja 2 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa hakijalle on tarjottava ennen määrittävän viranomaisen päätöksentekoa henkilökohtaisen haastattelun sijaan mahdollisuus esittää huomautuksia,

tarvittaessa asianajajan tai muun oikeudellisen neuvonantajan ja/tai (jos kyseessä on alaikäinen) edustajan välityksellä.

Jos hakija ei pääse haastatteluun siksi, että toimivaltainen viranomainen ei pysty järjestämään paikalle tulkkia kohtuullisessa ajassa 11 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti, jäsenvaltioiden on järjestettävä maksutta oikeusapua, jota antaa asianajaja tai muu oikeudellinen neuvonantaja ja/tai (jos kyseessä on alaikäinen) edustaja, ja tarjottava näille ennen määrittävän viranomaisen päätöksentekoa mahdollisuus esittää hakijan puolesta huomautuksia henkilökohtaisen haastattelun sijasta.

4) Määrittävä viranomainen voi tehdä turvapaikkahakemusta koskevan päätöksen, vaikka henkilökohtaista haastattelua ei olisikaan tehty 2 kohdassa tarkoitetusta syystä eikä 3 kohdassa tarkoitettuja huomautuksia saatu.

   Se, että henkilökohtaista haastattelua ei ole suoritettu 2 tai 3 kohdassa tarkoitetusta syystä, ei sinänsä saa vaikuttaa kielteisesti määrittävän viranomaisen päätökseen.

11 artikla

Henkilökohtaista haastattelua koskevat vaatimukset

1) Henkilökohtaisessa haastattelussa ei yleensä ole läsnä perheenjäseniä.

2) Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukaisin toimenpitein, että henkilökohtaiset haastattelut suoritetaan olosuhteissa, joissa hakijat voivat esittää hakemuksensa perusteet kattavasti. Tätä varten jäsenvaltioiden on

   a) haastattelun suorittajaa ja tulkkia valitessaan pyrittävä parhaansa mukaan ottamaan huomioon hakemukseen liittyvät henkilökohtaiset tai yleiset olosuhteet, muun muassa hakijan kulttuuritausta tai vaikea tilanne, siinä määrin kuin tämä on mahdollista tehdä etukäteen ja toimivaltainen viranomainen on tietoinen tällaisista olosuhteista;

   b) valittava tulkki, joka pystyy varmistamaan, että hakija ja haastattelun suorittaja voivat keskustella keskenään asianmukaisella tavalla. Keskustelun ei välttämättä tarvitse tapahtua turvapaikanhakijan ensisijaisesti valitsemalla kielellä, jos hänen voidaan kohtuudella katsoa ymmärtävän jotakin toista kieltä.

12 artikla

Henkilökohtaisesta haastattelusta laaditun pöytäkirjan merkitys menettelyn kannalta

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokaisesta henkilökohtaisesta haastattelusta tehdään pöytäkirja.

2) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijat saavat riittävän ajoissa tutustua haastattelupöytäkirjaan, jonka perusteella päätös on tehty tai tehdään.

3) Jäsenvaltiot voivat pyytää hakijaa hyväksymään henkilökohtaisesta haastattelusta tehdyn pöytäkirjan sisällön.

   Tällaisessa tapauksessa jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijalla on mahdollisuus vaatia tai ehdottaa pöytäkirjassa mahdollisesti esiintyvien käännösvirheiden tai väärinymmärrysten korjaamista.

   Se, että hakija kieltäytyy hyväksymästä henkilökohtaisesta haastattelusta tehdyn pöytäkirjan sisältöä, ei estä määrittävää viranomaista tekemästä hänen hakemustaan koskevaa päätöstä.

13 artikla

Oikeus oikeusapuun ja edustajaan

(1) Jäsenvaltioiden on annettava turvapaikanhakijoille käytännössä mahdollisuus kuulla asianajajaa tai muuta oikeudellista neuvonantajaa turvapaikkahakemukseensa liittyvissä asioissa menettelyn kaikissa vaiheissa, myös kielteisen päätöksen jälkeen.

(2) Jos määrittävä viranomainen tekee kielteisen päätöksen, jäsenvaltioiden on varmistettava, että oikeusapua annetaan pyydettäessä maksutta tämän kohdan säännösten mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat

(a) päättää myöntää oikeusapua maksutta ainoastaan niille, joilla ei ole riittäviä varoja ja siinä määrin kuin tällainen apu on tarpeen sen varmistamiseksi, että heillä on tehokas oikeussuoja.

(b) rajoittaa maksuttoman oikeusavun myöntämisen koskemaan ainoastaan niitä asianajajia tai muita oikeudellisia neuvonantajia, jotka on kansallisessa lainsäädännössä erikseen nimetty avustamaan ja/tai edustamaan turvapaikanhakijoita.

14 artikla

Asianajajan tai muun oikeudellisen neuvonantajan oikeudet

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että asianajajalla tai muulla oikeudellisella neuvonantajalla, joka avustaa tai edustaa turvapaikanhakijaa kansallisen lainsäädännön mukaisesti, on oikeus tutustua niihin hakijan asiakirjakansiossa oleviin tietoihin, joita IV luvussa tarkoitetut viranomaiset todennäköisesti tutkivat.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että asianajajalla tai muulla oikeudellisella neuvonantajalla, joka avustaa tai edustaa turvapaikanhakijaa, on pääsy suljetuille alueille, niin että hän voi vierailla hakijan luona. Jäsenvaltiot voivat rajoittaa oikeutta vierailla hakijoiden luona suljetuilla alueilla vain jos rajoitus on kansallisen lain tai asetuksen perusteella objektiivisesti tarpeen alueen turvallisuuden takaamiseksi tai hakemuksen tutkinnan tehokkuuden varmistamiseksi, edellyttäen että tämä ei vakavasti rajoita tai estä asianajajan tai muun oikeudellisen neuvonantajan pääsyä alueelle.

2) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että asianajaja tai muu oikeudellinen neuvonantaja, joka avustaa tai edustaa turvapaikanhakijaa, saa hyvissä ajoin tiedon 10, 11 ja 12 artiklan mukaisesti järjestettävän henkilökohtaisen haastattelun ajankohdasta ja paikasta ja että hänellä on oikeus osallistua siihen.

Jäsenvaltioiden on annettava säännöt asianajajien tai muiden oikeudellisten neuvonantajien läsnäolosta kaikissa muissa turvapaikkamenettelyyn liittyvissä haastatteluissa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän artiklan tai 15 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamista.

15 artikla

Ilman huoltajaa tuleville alaikäisille myönnettävät takeet

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava kaikkien tässä direktiivissä säädettyjen menettelyjen osalta ja 10 ja 12 artiklan säännösten soveltamista rajoittamatta, että jokaisella ilman huoltajaa tulevalla alaikäisellä on seuraavat takeet:

   a) Hänelle on mahdollisimman pian nimettävä edustaja, joka edustaa ja/tai avustaa häntä hakemuksen tutkintaan liittyvissä asioissa;

   b) Edustajalle on annettava mahdollisuus auttaa häntä valmistautumaan henkilökohtaiseen haastatteluun. Jäsenvaltioiden on annettava edustajalle mahdollisuus olla läsnä haastattelussa ja esittää kysymyksiä ja huomautuksia.

2) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tuomioistuimessa on mahdollista hakea muutosta myös

   a) jos ilman huoltajaa tulevalle alaikäiselle järjestetään 10, 11 ja 12 artiklan mukaisesti turvapaikkahakemusta koskeva henkilökohtainen haastattelu, haastattelun suorittaa henkilö, jolla on tarvittavat tiedot alaikäisten erityistarpeista;

   b) päätöksen ilman huoltajaa tulevan alaikäisen turvapaikkahakemuksesta tekee virkamies, joka on saanut alaikäisten erityistarpeisiin perehdyttävän koulutuksen.

3) Jos jäsenvaltiot käyttävät ilman huoltajaa tulevien alaikäisten iän määrittämiseksi lääketieteellisiä tutkimuksia, niiden on varmistettava, että:

   a) Ilman huoltajaa tulevalle alaikäiselle ilmoitetaan ennen hänen turvapaikkahakemuksensa tutkintaa kielellä, jota hänen voidaan kohtuudella odottaa ymmärtävän, mahdollisuudesta määrittää hänen ikänsä lääketieteellisen tutkimuksen avulla.

   b) Päätös ilman huoltajaa tulevan alaikäisen turvapaikkahakemuksen hylkäämisestä ei perustu pelkästään siihen, että alaikäinen ei ole suostunut lääketieteellisen tutkimuksen suorittamiseen.

16 artikla

Tosiseikkojen selvittäminen menettelyssä

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukaisin toimenpitein, että turvapaikanhakija voi hänelle asetetun yhteistyövelvollisuuden mukaisesti avustaa toimivaltaisia viranomaisia tapaukseensa liittyvien tosiseikkojen selvittämisessä.

   Hakijan katsotaan täyttäneen tämän velvollisuuden, jos hän on esittänyt kaikki tapaukseensa liittyvät tutkinnan kannalta olennaiset tosiseikat mahdollisimman täydellisesti ja esittänyt niiden tueksi käytettävissä olevat todisteet riittävän ajoissa, jotta määrittävä viranomainen voi tehdä päätöksensä.

2) Turvapaikanhakijan katsotaan esittäneen kaikki olennaiset asiaansa koskevat tosiseikat, jos hän on antanut lausuman iästään, taustastaan, henkilöllisyydestään, kansalaisuudestaan, matkareitistään sekä henkilö- ja matkustusasiakirjoistaan ja esittänyt perustelut sille, miksi hän pelkää vainoa.

   Sen jälkeen kun hakija on parhaansa mukaan pyrkinyt esittämään tosiseikkoja koskevien lausumiensa tueksi kaikki saatavilla olevat todisteet ja on antanut tyydyttävän selityksen

todisteiden mahdollisesta puuttumisesta, määrittävän viranomaisen on todisteiden perusteella arvioitava, onko hakijan vainon pelko perusteltua.

3) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vaikka kaikkia hakijan lausumia ei voitaisikaan vahvistaa todisteiden avulla, määrittävän viranomaisen olisi epäselvissä tapauksissa ratkaistava asia tämän eduksi, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

   a) hakija on todella yrittänyt esittää näyttöä väitteidensä tueksi;

   b) kaikki käytettävissä olevat todisteet on saatu ja mahdollisuuksien mukaan tarkistettu;

   c) tutkinnan suorittaja pitää hakijan lausumia johdonmukaisina ja vakuuttavina eivätkä ne ole ristiriidassa hänen tapaukseensa liittyvien yleisesti tunnettujen tosiasioiden kanssa.

17 artikla

Säilöönotto määrittävän viranomaisen päätöstä odotettaessa

1) Jäsenvaltiot eivät saa ottaa turvapaikanhakijaa säilöön ainoastaan sen vuoksi, että hänen turvapaikkahakemuksensa on tutkittava ennen kuin määrittävä viranomainen voi tehdä siitä päätöksen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 18 artiklan soveltamista.

   Jäsenvaltiot voivat kuitenkin ottaa turvapaikanhakijan säilöön hänen hakemuksensa käsittelyn aikana vain jos säilöönotto on kansallisessa laissa tai lainsäädännössä esitetyn menettelyn mukaan objektiivisesti välttämätön asian tehokkaan tutkinnan kannalta tai jos hakijan henkilökohtaisen käytöksen perusteella on erittäin todennäköistä, että hän saattaa paeta.

2) Jäsenvaltiot voivat ottaa turvapaikanhakijan säilöön hänen hakemuksensa käsittelyn aikana myös silloin kun on perusteet uskoa, että hänen liikkumisvapauttaan on tarpeen rajoittaa, jotta asiassa voidaan tehdä päätös nopeasti. Tällä perusteella tehtävä säilöönotto saa kestää enintään kaksi viikkoa.

3) Jäsenvaltioiden on säädettävä mahdollisuudesta, jonka mukaan 1 kohdan mukaisesti säilöön otettujen turvapaikanhakijoiden säilöönottomääräystä voidaan käsitellä uudelleen tuomioistuimessa ensin säilöönoton alussa ja sen jälkeen säännöllisesti.

   Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tuomioistuimella, jossa säilöönottomääräystä käsitellään uudelleen, on toimivalta tarkistaa, onko säilöönotto tapahtunut tämän artiklan säännösten mukaisesti.

18 artikla

Säilöönotto neuvoston asetuksen .../... mukaisen vastaanottopäätöksen jälkeen

1) Jäsenvaltiot voivat ottaa hakijan säilöön estääkseen häntä pakenemasta tai oleskelemasta laittomasti [toisen jäsenvaltion alueella] siitä hetkestä alkaen, jolloin toinen jäsenvaltio on suostunut ottamaan hänet vastuulleen tai ottamaan hänet takaisin siten kuin säädetään neuvoston asetuksessa …/… [*perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määräämiseksi*] siihen asti, kunnes hakija siirretään toiseen jäsenvaltioon. Tällä perusteella tehtävä säilöönotto saa kestää enintään kuukauden.

2) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että viranomaisella, joka käsittelee säilöönottomääräystä uudelleen, on toimivalta tutkia säilöönoton laillisuus tämän artiklan säännösten mukaisesti.

19 artikla

Turvapaikkahakemuksen peruuttamiseen liittyvä menettely

1) Kun turvapaikanhakija nimenomaisesti peruuttaa turvapaikkahakemuksensa, jäsenvaltioiden on varmistettava, että määrittävä viranomainen tekee päätöksen joko tutkinnan keskeyttämisestä tai, jos tarvittavat tiedot ovat saatavilla, hakemuksen hylkäämisestä jollakin muulla perusteella tämän direktiivin mukaisesti.

2) Jäsenvaltiot voivat myös päättää, että määrittävä viranomainen voi päättää keskeyttää tutkinnan tekemättä asiassa päätöstä. Tässä tapauksessa jäsenvaltioiden on varmistettava, että määrittävä viranomainen lisää asiakirjakansioon tätä koskevan ilmoituksen.

20 artikla

Turvapaikkahakemuksen implisiittiseen peruuttamiseen tai siitä luopumiseen liittyvä menettely

1) Kun on olemassa perusteltu syy katsoa, että turvapaikanhakija on implisiittisesti peruuttanut turvapaikkahakemuksensa tai luopunut siitä, jäsenvaltioiden on varmistettava, että määrittävä viranomainen tekee päätöksen joko tutkinnan keskeyttämisestä tai, jos tarvittavat tiedot ovat saatavilla, hakemuksen hylkäämisestä jollakin muulla perusteella tämän direktiivin mukaisesti.

   Jäsenvaltiot voivat olettaa, että hakija on implisiittisesti peruuttanut turvapaikkahakemuksensa tai luopunut siitä, kun voidaan todeta, että:

   a) Hakija ei ole kohtuullisen ajan kuluessa täyttänyt ilmoittautumisvelvollisuuttaan tai muita yhteydenpitoa koskevia velvoitteitaan, ei ole vastannut pyyntöihin toimittaa 16 artiklassa tarkoitettuja tapauksensa kannalta olennaisia tietoja tai ei ole tullut 10, 11 ja 12 artiklassa säädettyyn henkilökohtaiseen haastatteluun;

   b) Hän on kadonnut tai lähtenyt ilman lupaa asuinpaikastaan tai säilöönottopaikastaan ottamatta yhteyttä toimivaltaiseen viranomaiseen kohtuullisen ajan kuluessa.

2) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijalla, joka ilmoittautuu uudelleen toimivaltaiselle viranomaiselle sen jälkeen, kun 1 kohdassa tarkoitettu päätös tutkinnan keskeyttämisestä on tehty, on oikeus pyytää, että hänen tapauksensa tutkinta aloitetaan uudelleen.

   Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijaa ei poisteta maasta palauttamiskiellon periaatteen vastaisesti.

   Jäsenvaltiot voivat sallia, että määrittävä viranomainen jatkaa hakemuksen käsittelyä siitä, mihin se oli keskeytynyt.

21 artikla

YK:n pakolaisasiain päävaltuutetun asema

1) Jäsenvaltiot antavat YK:n pakolaisasiain päävaltuutetulle (UNHCR)

   a) mahdollisuuden käydä turvapaikanhakijoiden luona, myös säilöönotettujen ja lentokentän tai sataman kauttakulkualueella pidettävien hakijoiden luona;

   b) oikeuden saada tietoja yksittäisistä turvapaikkahakemuksista, menettelyn etenemisestä ja siihen liittyvistä päätöksistä, edellyttäen että turvapaikanhakija on antanut tähän suostumuksensa;

   c) mahdollisuuden esittää näkemyksensä eri toimivaltaisille viranomaisille missä tahansa menettelyn vaiheessa Geneven yleissopimuksen 35 artiklassa tarkoitettujen valvontavelvollisuuksiensa mukaisesti.

2) Edellä olevan 1 kohdan säännöksiä sovelletaan myös järjestöihin, jotka työskentelevät jäsenvaltion alueella UNHCR:n puolesta kyseisen jäsenvaltion kanssa tehdyn sopimuksen perusteella.

22 artikla

Tietosuoja

1) Jäsenvaltiot eivät saa paljastaa yksittäisiin turvapaikkahakemuksiin liittyviä tietoja turvapaikanhakijan lähtömaan viranomaisille.

2) Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, ettei turvapaikanhakijan lähtömaan viranomaisilta hankita hänen tapauksensa tutkintaa varten mitään tietoja tavalla, jonka seurauksena kyseiset viranomaiset saavat tietää hänen hakeneen turvapaikkaa.

III LUKU

Ensimmäiseen päätökseen liittyvät menettelyt

I jakso

23 artikla

Nopeutettujen menettelyjen tarkoitus

1) Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön tai pitää voimassa nopeutetun menettelyn seuraavia tarkoituksia varten:

   (a) sellaisten turvapaikkahakemusten käsittely, joilta II jaksossa esitettyjen tutkittavaksi ottamisen edellytysten katsotaan puuttuvan;

   (b) sellaisten turvapaikkahakemusten käsittely, joiden katsotaan olevan III jakson mukaisesti ilmeisen perusteettomia;

   (c) IV jaksossa tarkoitettujen perusteettomien hakemusten käsittely;

   (d) saman hakijan toistuvien turvapaikkahakemusten käsittely V jaksossa esitettyjen säännösten mukaisesti;

   (e) päätöksen tekeminen turvapaikanhakijoiden oikeudesta tulla jäsenvaltion alueelle VI jakson mukaisesti.

2) Jäsenvaltioiden on pidettävä tavanomaisina menettelyinä kaikkia muita menettelyjä, joiden mukaan turvapaikkahakemuksia käsitellään.

24 artikla

Nopeutettua menettelyä koskevat määräajat

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että määrittävä viranomainen tekee nopeutetussa menettelyssä päätöksen viimeistään kolmen kuukauden kuluttua siitä kun asianomaista hakijaa koskeva hakemus on tehty.

2) Edellä 1 kohdassa tarkoitettua määräaikaa voidaan perustellusta syystä pidentää kolmella kuukaudella.

   Määräajan pidentäminen ei ole yksittäisessä tapauksessa pätevä ennen kuin siitä on ilmoitettu hakijalle tai häntä avustavalle tai edustavalle asianajajalle tai muulle oikeudelliselle neuvonantajalle.

3) Jos 1 ja 2 kohdassa säädettyjä määräaikoja ei noudateta, turvapaikkahakemus on käsiteltävä tavanomaisen menettelyn mukaan, paitsi jos jäsenvaltiot päättävät, että jos 1 ja 2 kohdassa säädettyjä määräaikoja ei ole voitu noudattaa hakijasta johtuvasta syystä, hän ei voi vedota siitä aiheutuviin seurauksiin, erityisesti jos hän ei ole toimittanut tietoja, jotka hänen voidaan kohtuudella olettaa toimittavan 16 artiklan mukaisesti, tai jos hän ei ole tullut 10, 11 ja 12 artiklassa säädettyyn henkilökohtaiseen haastatteluun.

4) Jäsenvaltiot voivat päättää, että päätös katsotaan tehdyksi nopeutetun menettelyn mukaan silloin kun 1 ja 2 kohdassa säädettyjen määräaikojen päättymisen jälkeen voidaan todeta, että hakija on ilman perusteltua syytä ja vilpillisessä tarkoituksessa jättänyt ilmoittamatta tietoja, joiden perusteella hakemus olisi käsitelty nopeutetun menettelyn mukaisesti, jos ne olisivat olleet tiedossa menettelyn siinä vaiheessa.

5) Tätä artiklaa ei sovelleta sen jälkeen kun jäsenvaltio on pyytänyt toista jäsenvaltiota ottamaan hakijan vastuulleen [*perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määräämiseksi*] annetun neuvoston asetuksen …/… mukaisesti.

II jakso

25 artikla

Hakemukset, joilta tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat

Jäsenvaltiot voivat kieltäytyä ottamasta turvapaikkahakemusta käsiteltäväksi, jos

a) jokin toinen jäsenvaltio tai Norja tai Islanti on selvästi ottanut vastuun hakemuksen tutkinnasta niiden perusteiden ja menettelyjen mukaisesti, joiden mukaan määritetään kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon tekemän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio;

b) 26 artiklan mukaisesti katsotaan, että jokin muu maa, joka ei ole EU:n jäsenvaltio, on hakijan kannalta ensisijainen turvapaikan antava maa,

c) silloin kun katsotaan 27 ja 28 artiklan mukaisesti, että jokin muu maa, joka ei ole EU:n jäsenvaltio, on hakijan kannalta turvallinen kolmas maa;

d) jokin muu valtio kuin hakijan kotivaltio on pyytänyt hänen luovuttamistaan ja kyseessä on joko toinen jäsenvaltio tai kolmas maa, jota voidaan pitää turvallisena kolmantena maana liitteessä 1 esitettyjen periaatteiden mukaisesti, edellyttäen että luovuttaminen kyseiseen maahan on lainmukaista;

e) kansainvälinen rikostuomioistuin on nostanut syytteen hakijaa vastaan.

26 artikla

Ensisijaisen turvapaikkamaan käsitteen soveltaminen

Tiettyä maata voidaan pitää turvapaikanhakijan kannalta ensisijaisena turvapaikkamaana, jos hänet on otettu tähän maahan pakolaisena tai muista syistä, jotka oikeuttavat hänet saamaan suojelua, ja jos tämän suojelun perusteet ovat edelleen voimassa kansainvälisessä oikeudessa esitettyjen vaatimusten mukaisesti.

27 artikla

Turvallisten kolmansien maiden määrittäminen

1) Jäsenvaltiot voivat pitää jotakin kolmatta maata turvapaikkahakemusten tutkinnan kannalta turvallisena kolmantena maana ainoastaan liitteessä I esitettyjen periaatteiden mukaisesti.

2) Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai hyväksyä lainsäädäntöä, jonka mukaisesti turvalliset kolmannet maat voidaan nimetä laissa tai asetuksessa. Tällaisten lakien tai asetusten on oltava 28 artiklan mukaisia.

3) Jos jäsenvaltioissa on tämän direktiivin tullessa voimaan sellaisia voimassa olevia lakeja tai asetuksia, joissa nimetään tiettyjä maita turvallisiksi kolmansiksi maiksi, ja jos ne haluavat pitää nämä lait tai asetukset edelleen voimassa, niiden on ilmoitettava näistä

säädöksistä komissiolle viimeistään kuuden kuukauden kuluttua tämän direktiivin hyväksymisestä ja annettava mahdollisimman pian tiedoksi niihin myöhemmin tehtävät asiaa koskevat muutokset.

Jos jäsenvaltiot vahvistavat tämän direktiivin hyväksymisen jälkeen lakeja tai asetuksia, joissa nimetään tiettyjä maita turvallisiksi kolmansiksi maiksi, niiden on mahdollisimman pian ilmoitettava niistä ja niihin myöhemmin tehtävistä asiaa koskevista muutoksista komissiolle.

Jäsenvaltioiden on perusteltava erikseen tiettyjen maiden nimeäminen turvallisiksi kolmansiksi maiksi sekä maiden poistaminen tai lisääminen tällaiseen luetteloon.

28 artikla

Turvallisen kolmannen maan käsitteen soveltaminen

1) Tiettyä maata, jota liitteessä I esitettyjen periaatteiden mukaisesti pidetään turvallisena kolmantena maana, voidaan mistä tahansa luetteloista riippumatta pitää turvallisena myös tietyn turvapaikanhakijan kannalta ainoastaan, jos

   a) hakijalla on yhdysside tai läheisiä siteitä kyseiseen maahan tai hänellä on ollut tilaisuus pyytää suojelua kyseisen maan viranomaisilta;

   b) on perusteet katsoa, että hakija otetaan tai otetaan takaisin kyseiseen kolmanteen maahan, ja

   c) ei ole aihetta epäillä, ettei maa olisi hänen kannaltaan turvallinen kolmas maa.

2) Kun jäsenvaltiot panevat täytäntöön tämän artiklan mukaisesti tehdyn päätöksen, niiden on annettava hakijalle kyseisen kolmannen maan kielellä laadittu asiakirja, jossa ilmoitetaan maan viranomaisille, ettei hakemuksen sisältöä ole tutkittu.

III jakso

29 artikla

Ilmeisen perusteettomat hakemukset

Jäsenvaltiot voivat hylätä turvapaikkahakemuksen ilmeisen perusteettomana, jos määrittävä viranomainen on todennut, että:

a) hakija on hakemuksen tehdessään ja tosiseikkoja esittäessään tuonut esiin ainoastaan sellaisia asioita, jotka eivät selvästi ole Geneven yleissopimuksen kannalta olennaisia;

b) hakijan lähtömaata pidetään tämän direktiivin 30 ja 31 artiklassa tarkoitettuna turvallisena lähtömaana;

c) hakija suljetaan vastakkaisen näytön puuttuessa pakolaisaseman ulkopuolelle neuvoston direktiivin …/… *[Ehdotus neuvoston direktiiviksi vähimmäisvaatimuksista siitä, milloin kolmansien maiden kansalaisia ja kansalaisuudettomia henkilöitä on pidettävä pakolaisina tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitsevina henkilöinä, ja näiden henkilöiden asemasta]* perusteella.

30 artikla

Turvallisten lähtömaiden määrittäminen

1) Jäsenvaltiot voivat pitää tiettyä maata turvapaikkahakemusten tutkinnan kannalta turvallisena lähtömaana ainoastaan liitteessä II esitettyjen periaatteiden mukaisesti.

2) Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai hyväksyä lainsäädäntöä, jonka mukaisesti voidaan laissa tai asetuksessa nimetä turvalliset lähtömaat. Tällaisten lakien tai asetusten on oltava 31 artiklan mukaisia.

3) Jos jäsenvaltioissa on tämän direktiivin tullessa voimaan sellaisia voimassa olevia lakeja tai asetuksia, joissa nimetään tiettyjä maita turvallisiksi lähtömaiksi, ja jos ne haluavat pitää nämä lait tai asetukset edelleen voimassa, niiden on ilmoitettava näistä säädöksistä komissiolle viimeistään kuuden kuukauden kuluttua tämän direktiivin hyväksymisestä ja annettava mahdollisimman pian tiedoksi niihin myöhemmin tehtävät asiaa koskevat muutokset.

   Jos jäsenvaltiot vahvistavat tämän direktiivin hyväksymisen jälkeen lakeja tai asetuksia, joissa nimetään tiettyjä maita turvallisiksi lähtömaiksi, niiden on mahdollisimman pian ilmoitettava niistä ja niihin myöhemmin tehtävistä mahdollisista muutoksista komissiolle.

   Jäsenvaltioiden on perusteltava erikseen tiettyjen maiden nimeäminen turvallisiksi lähtömaiksi sekä maiden poistaminen tai lisääminen tällaiseen luetteloon.

31 artikla

Turvallisen lähtömaan käsitteen soveltaminen

Maata, joka on liitteessä II esitettyjen periaatteiden mukaisesti turvallinen lähtömaa, voidaan pitää tietyn turvapaikanhakijan kannalta turvallisena lähtömaana ainoastaan jos kyseinen henkilö on maan kansalainen tai, jos kyseessä on kansalaisuudeton henkilö, se on hänen aiempi asuinmaansa ja jos ei ole aihetta epäillä, etteikö maa olisi kyseisen henkilön erityistilanteessa turvallinen lähtömaa.

IV jakso

32 artikla

Perusteettomat hakemukset

Jäsenvaltiot voivat hylätä turvapaikkahakemuksen nopeutetussa menettelyssä, jos:

a) hakija on ilman hyväksyttävää syytä johtanut viranomaisia harhaan henkilöllisyytensä ja kansalaisuutensa suhteen esittämällä vääriä tietoja tai jättämällä tahallaan ilmoittamatta olennaisia tietoja, jotka olisivat saattaneet vaikuttaa päätökseen kielteisesti;

b) hakija ei ole esittänyt tietoja, joiden perusteella hänen henkilöllisyytensä tai kansalaisuutensa voitaisiin selvittää kohtuullisen varmasti, ja voidaan vakavin perustein epäillä, että hän on vilpillisessä tarkoituksessa tuhonnut tai kadottanut henkilö- tai matkustusasiakirjan, josta olisi ollut apua hänen henkilöllisyytensä tai kansalaisuutensa määrittämisessä;

c) hakija on tahallaan esittänyt turvapaikkahakemuksensa tueksi vääriä tai harhaanjohtavia tietoja, joilla on olennainen merkitys asian kannalta;

d) hakija on esittänyt uuden hakemuksen, josta ei ilmene hänen erityistilanteestaan tai lähtömaan tilanteesta mitään uusia tai olennaisia tosiseikkoja,

e) hakija ei ole tehnyt hakemusta aikaisemmin ilman perusteltua syytä, vaikka hänellä olisi ollut siihen hyvä tilaisuus, ja tekee hakemuksen vain viivyttääkseen tai haitatakseen jo tehdyn tai välittömästi tehtävän päätöksen täytäntöönpanoa, jonka tuloksena hänet poistettaisiin maasta;

f) hakija ei ole täyttänyt tämän direktiivin 16 artiklassa ja 20 artiklan 1 kohdassa säädettyjä velvollisuuksia;

g) hakija on tullut jäsenvaltion alueelle tai jatkanut siellä oleskeluaan laittomasti ja on ilman hyvää syytä jättänyt ilmoittautumatta viranomaisille mahdollisimman pian maahantuloonsa liittyvät olosuhteet huomioon ottaen;

h) hakija on vaaraksi jäsenvaltion turvallisuudelle tai on jäsenvaltiossa yhteiskunnalle vaarallinen, koska hänet on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen vakavasta rikoksesta.

Hakemus voidaan hylätä vain jos määrittävä viranomainen on todennut, että hakijalla ei ole neuvoston direktiivissä …/… [*Ehdotus neuvoston direktiiviksi vähimmäisvaatimuksista siitä, milloin kolmansien maiden kansalaisia ja kansalaisuudettomia henkilöitä on pidettävä pakolaisina tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitsevina henkilöinä, ja näiden henkilöiden asemasta*] tarkoitettua perusteltua syytä pelätä vainoa.

V jakso

33 artikla

Toistuvat hakemukset

1) Jäsenvaltiot voivat hyväksyä tai pitää voimassa erityismenettelyn, joka sisältää 2 kohdassa tarkoitetun alustavan käsittelyn, kun henkilö tekee uuden turvapaikkahakemuksen:

   a) sen jälkeen kun hän on peruuttanut edellisen hakemuksensa 19 tai 20 artiklan mukaisesti;

   b) sen jälkeen kun hänen edellisestä hakemuksestaan on annettu lainvoimainen päätös.

2) Tällainen uusi turvapaikkahakemus käsitellään ensin alustavasti sen selvittämiseksi, onko edellisen hakemuksen peruuttamisen tai siitä annetun lainvoimaisen päätöksen jälkeen tullut ilmi jokin seuraavista seikoista:

   (a) hakijan tilanne tai hänen oikeudellinen asemansa on muuttunut, tai

   (b) on saatu uusia tietoja, joiden perusteella voitaisiin tehdä tai olisi voitu tehdä hakijalle suotuisampi päätös, tai

   (c) edellistä turvapaikkahakemusta koskeva päätös on tehty virheellisten tai väärien tietojen perusteella, tai

   (d) on olemassa muita kansallisessa lainsäädännössä säädettyjä perusteita ottaa uusi hakemus käsiteltäväksi.

   Jos voidaan soveltaa jotakin a, b, c tai d alakohdassa tarkoitettua perustetta eikä hakija voinut esittää tässä kohdassa esitettyjä perusteluja edellisessä menettelyssä hänestä itsestään riippumattomista syistä esimerkiksi hakemalla muutosta tuomioistuimessa, hakemuksen käsittelyä jatketaan II luvun mukaisesti.

34 artikla

Menettelysäännöt

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että turvapaikanhakijoille, joiden hakemusta käsitellään alustavasti 33 artiklan mukaisesti, myönnetään 39 artiklassa luetellut takeet.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää kansallisessa lainsäädännössään 33 artiklan mukaisesti tehtävää alustavaa käsittelyä koskevat säännöt. Näissä säännöissä voidaan muun muassa:

   (a) velvoittaa hakija osoittamaan tosiseikat ja esittämään todisteet, joiden perusteella tulisi aloittaa uusi menettely;

   (b) vaatia hakijaa esittämään uudet tiedot tietyn määräajan kuluessa siitä, kun hän on itse ne saanut;

   (c) sallia alustavan käsittelyn suorittaminen pelkästään kirjallisen aineiston perusteella ilman henkilökohtaista haastattelua.

   Nämä säännöt eivät saa estää turvapaikanhakijan pääsyä uuteen menettelyyn eivätkä johtaa tällaisen pääsyn peruuntumiseen tai rajoittaa sitä vakavasti.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tuomioistuimessa on mahdollista hakea muutosta myös

   (a) alustavan käsittelyn suorittaa se määrittävä viranomainen, joka on tehnyt päätöksen edellisestä hakemuksesta;

   (b) hakijalle ilmoitetaan asianmukaisella tavalla alustavan käsittelyn tuloksesta, ja siinä tapauksessa että käsittelyä ei jatketa, päätöksen perusteluista ja mahdollisuuksista hakea siihen muutosta;

   (c) jos voidaan soveltaa jotakin 33 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua perustetta, määrittävä viranomainen käsittelee uuden hakemuksen II luvun säännösten mukaisesti mahdollisimman pian.

VI jakso

35 artikla

Tapaukset, joihin sovelletaan rajamenettelyjä

1) Ellei tässä artiklassa toisin säädetä, jäsenvaltiot voivat tämän direktiivin hyväksymisajankohtana voimassa olevien lakien tai asetusten mukaisesti pitää voimassa erityismenettelyjä, joiden tarkoituksena on tehdä rajalla päätös sinne tulleiden ja turvapaikkaa hakeneiden turvapaikanhakijoiden maahantulosta, edellyttäen että kyseiset lait ja asetukset ovat 5 ja 6 artiklan, 8 artiklan 2 kohdan, 13 artiklan 1 kohdan, 14 artiklan 1 kohdan, 14 artiklan 2 kohdan sekä 15, 17, 21 ja 22 artiklan mukaisia.

2) Menettelyä voidaan soveltaa myös lentokenttien ja satamien kauttakulkualueelle saapuviin turvapaikanhakijoihin.

3) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laeissa ja asetuksissa säädetään kyseisiä erityismenettelyjä koskevat säännöt, joissa käsitellään hakemusten tutkintaa ja hakemuksesta tehtävää päätöstä, mahdollisuutta saada oikeusapua ja edustaja, menettelyä, säilöönoton kestoa ja edellytyksiä sekä mahdollisesti sovellettavia määräaikoja.

4) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että päätös, jolla hakijalta evätään oikeus tulla jäsenvaltion alueelle turvapaikkahakemukseen liittyvästä syystä, tehdään kahden viikon määräajassa, jota voidaan pidentää enintään kahdella viikolla toimivaltaisen tuomioistuimen annettua tähän hyväksyntänsä lainsäädännössä säädetyn menettelyn mukaisesti.

5) Jos 4 kohdassa säädettyjä määräaikoja ei noudateta, turvapaikanhakijalle on myönnettävä pääsy kyseisen jäsenvaltion alueelle, niin että hänen hakemuksensa voidaan käsitellä tämän direktiivin muiden säännösten mukaisesti. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että turvapaikanhakijoille, joilta evätään maahanpääsy tämän menettelyn mukaisesti, myönnetään IV luvussa tarkoitetut takeet.

6) Maahanpääsyn epäämistä koskeva päätös ei saa olla ensisijainen turvapaikkahakemuksesta tehtyyn päätökseen nähden, paitsi jos epääminen perustuu turvapaikkahakemuksen hylkäämiseen sen jälkeen kun turvapaikka- ja pakolaisasioissa toimivaltaiset viranomaiset ovat tutkineet sen tapaukseen liittyvien tosiseikkojen perusteella.

VII jakso

36 artikla

Pakolaisaseman peruuttaminen tai mitätöiminen

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tutkinta tietyn henkilön pakolaisaseman peruuttamiseksi tai mitätöimiseksi voidaan aloittaa heti kun käy ilmi, että hänen pakolaisasemansa oikeellisuutta on syytä harkita uudelleen.

37 artikla

Menettelysäännöt

1) Kun jonkin jäsenvaltion määrittävä viranomainen tarkastelee uudelleen tietyn pakolaisen aseman oikeellisuutta, pakolaisaseman mitätöimistä tai peruuttamista tutkitaan tavanomaisen menettelyn mukaan tämän direktiivin säännösten mukaisesti.

   Kun jonkin jäsenvaltion tuomioistuin tai muu elin tarkastelee uudelleen tietyn pakolaisen aseman oikeellisuutta, pakolaisaseman mitätöimistä tai peruuttamista tutkitaan samoin edellytyksin, joiden mukaan tavanomaisen menettelyn mukaan tehtyjä päätöksiä tarkastellaan uudelleen.

2) Jäsenvaltiot voivat poiketa 9–12 artiklan soveltamisesta, kun toimivaltaisen viranomaisen on teknisesti mahdotonta noudattaa kyseisten artiklojen säännöksiä.

IV LUKU

Muutoksenhakumenettelyt

38 artikla

Oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimessa

1) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että turvapaikanhakijoilla on hakemustaan koskevan päätöksen suhteen oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimessa.

2) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettu tehokas oikeussuoja sisältää mahdollisuuden asian tutkimiseen sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen kannalta.

3) Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tuomioistuimessa on mahdollista hakea muutosta myös

   (a) kieltäytymiseen ottaa hakemus uudelleen käsiteltäväksi sen jälkeen kun käsittely on keskeytetty 19 ja 20 artiklan nojalla, ja

   (b) määräajan pidentämiseen 24 artiklan perusteella.

39 artikla

Tavanomaisessa menettelyssä tehtyjä päätöksiä koskevat uudelleentarkastelu- ja muutoksenhakumenettelyt

1) Jäsenvaltioiden on sallittava turvapaikanhakijoiden, jotka hakevat tuomioistuimessa muutosta tavanomaisessa menettelyssä tehtyyn päätökseen, jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle odottamaan käsittelyn tulosta. Jäsenvaltioiden on sallittava turvapaikanhakijoiden, jotka pyytävät hallinnollista elintä tarkastelemaan tavanomaisessa menettelyssä tehtyä päätöstä uudelleen ennen asian viemistä tuomioistuimen käsiteltäväksi, jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle odottamaan käsittelyn tulosta.

2) Jäsenvaltiot voivat poiketa 1 kohdasta tämän direktiivin hyväksymisajankohtana voimassa olevien lakien ja asetusten nojalla.

3) Kun turvapaikanhakija ei kansallisen lainsäädännön mukaan saa jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle odottamaan muutoksenhaun tai uudelleentarkastelun tulosta, jäsenvaltioiden on varmistettava, että tuomioistuimella on toimivalta päättää joko hakijan pyynnöstä tai oma-aloitteisesti siitä, voiko hakija kuitenkin jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle tapaukseensa liittyvien erityisten olosuhteiden vuoksi.

4) Maastapoistamista ei saa panna täytäntöön ennen kuin tuomioistuin on antanut päätöksensä 3 kohdassa tarkoitetusta asiasta. Jäsenvaltiot voivat säätää poikkeuksesta silloin kun on päätetty, että kansalliseen turvallisuuteen tai yleiseen järjestykseen liittyvät syyt estävät turvapaikanhakijaa jäämästä asianomaisen jäsenvaltion alueelle.

40 artikla

Nopeutetussa menettelyssä tehtyjä päätöksiä koskevat uudelleenkäsittely- ja muutoksenhakumenettelyt

1) Jäsenvaltioiden on säädettävä kansallisessa lainsäädännössään siitä, missä tapauksissa turvapaikanhakijoiden, jotka hakevat muutosta nopeutetussa menettelyssä tehtyyn

päätökseen tai pyytävät sen uudelleentarkastelua, ei sallita jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle odottamaan käsittelyn tulosta.

2) Tällaisissa tapauksissa jäsenvaltioiden on varmistettava, että tuomioistuimella on toimivalta päättää joko hakijan pyynnöstä tai oma-aloitteisesti siitä, voiko hakija kuitenkin jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle tapaukseensa liittyvien erityisten olosuhteiden vuoksi.

3) Maastapoistamista ei saa panna täytäntöön ennen kuin tuomioistuin on antanut päätöksensä 2 kohdassa tarkoitetusta asiasta. Jäsenvaltiot voivat säätää poikkeuksesta seuraavissa tapauksissa:

   a) kun on päätetty, että turvapaikkahakemukselta puuttuvat 25 artiklassa tarkoitetut tutkittavaksi ottamisen edellytykset;

   b) kun tuomioistuin on jo hylännyt kyseisen turvapaikanhakijan pyynnön jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle ja on päätetty, että hakijan tai hänen lähtömaansa tilanteesta ei ole tämän hylkäämisen jälkeen esitetty uusia olennaisia tosiseikkoja;

   c) kun hakijan tekemää uutta hakemusta ei oteta käsiteltäväksi II luvun mukaisesti 33 artiklassa tarkoitetulla tavalla;

   d) kun on päätetty, että kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvät syyt estävät turvapaikanhakijaa jäämästä asianomaisen jäsenvaltion rajalle tai lentokentän tai sataman kauttakulkualueille tai jäsenvaltion alueelle.

41 artikla

Uudelleentarkastelun tai muutoksenhaun määräajat ja soveltamisala

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä:

   a) kohtuulliset määräajat, joiden kuluessa on ilmoitettava valituksen tekemisestä ja tarvittaessa pyydettävä uudelleentarkastelua; määräajat valituksen tekemiselle ja uudelleentarkastelun pyytämiselle voivat olla lyhyemmät silloin kun asianomainen päätös on tehty nopeutetun menettelyn mukaan;

   b) muut tarvittavat säännöt, jotka koskevat valituksen tekemistä ja tarvittaessa uudelleentarkastelun pyytämistä;

   c) että tuomioistuin voi vain joko pitää määrittävän viranomaisen päätöksen voimassa tai kumota sen, tai että sillä on toimivalta tehdä jompikumpi päätös;

   d) säännöt siitä, että jos tuomioistuin kumoaa päätöksen, sen on joko palautettava tapaus määrittävälle viranomaiselle uuden päätöksen tekemistä varten tai tehtävä itse uusi päätös hakemuksen aiheellisuuteen liittyvien tosiseikkojen perusteella.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä edellytykset, joiden perusteella voidaan olettaa, että hakija on implisiittisesti peruuttanut uudelleentarkastelua tai muutoksenhakua koskevan pyyntönsä, sekä menettelysäännöt, joita näissä tapauksissa on noudatettava.

V LUKU

Yleiset ja loppusäännökset

42 artikla

Syrjintäkielto

Jäsenvaltioiden on pantava tämä direktiivi täytäntöön ilman sukupuoleen, rotuun, kansalaisuuteen, tiettyyn yhteiskuntaryhmään kuulumiseen, terveyteen, ihonväriin, etniseen tai yhteiskunnalliseen alkuperään, geneettisiin ominaisuuksiin, kieleen, uskontoon tai vakaumukseen, poliittisiin tai muihin mielipiteisiin, kansalliseen vähemmistöön kuulumiseen, omaisuuteen, syntyperään, vammaisuuteen, ikään tai sukupuoliseen suuntautumiseen perustuvaa syrjintää.

43 artikla

Rangaistukset

Jäsenvaltioiden on säädettävä tämän direktiivin mukaisesti annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavista rangaistuksista, ja niiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että ne pannaan täytäntöön. Rangaistusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Jäsenvaltioiden on annettava nämä säännökset tiedoksi komissiolle viimeistään 45 artiklassa mainittuna päivänä ja niiden muutokset viipymättä.

44 artikla

Kertomus

Komissio toimittaa viimeistään kahden vuoden kuluttua 45 artiklassa mainitun määräajan päättymisestä Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta jäsenvaltioissa ja tekee tarvittaessa ehdotuksia sen muuttamisesta. Jäsenvaltiot toimittavat komissiolle kertomuksen laatimista varten tarvittavat tiedot. Kertomuksen esittämisen jälkeen komissio laatii vähintään kahden vuoden välein Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta jäsenvaltioissa.

45 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2005. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle toimenpiteistä, jotka ne toteuttavat tämän direktiivin soveltamisalalla.

46 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

47 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

LIITE I

TURVALLISTEN KOLMANSIEN MAIDEN MÄÄRITTÄMISTÄ KOSKEVAT PERIAATTEET

I. Määrittämisen edellytykset

Tiettyä maata pidetään turvallisena kolmantena maana, jos se täyttää niiden ulkomaalaisten tai kansalaisuudettomien henkilöiden kannalta, joihin käsitettä on tarkoitus soveltaa, seuraavat kaksi edellytystä:

A. maa noudattaa johdonmukaisesti pakolaisten suojelua koskevia kansainvälisen oikeuden vaatimuksia;

B. maa noudattaa johdonmukaisesti kansainvälisen ihmisoikeuslainsäädännön perusvaatimuksia, joista ei ole lupa poiketa sodan tai kansakunnan olemassaoloa uhkaavan muun yleisen hätätilan vuoksi.

A. Pakolaisten suojelua koskevat kansainvälisen oikeuden vaatimukset

1) Turvallinen kolmas maa voi olla mikä tahansa maa, joka on ratifioinut Geneven yleissopimuksen ja noudattaa siinä esitettyjä määräyksiä niiden henkilöiden oikeuksista, joille on myönnetty pakolaisasema ja sillä perusteella pääsy kyseiseen maahan. Maassa on myös olemassa turvapaikkamenettely niitä henkilöitä varten, jotka hakevat pakolaisasemaa ja sen perusteella pääsyä kyseiseen maahan. Menettely on seuraavien periaatteiden mukainen:

   - Turvapaikkamenettelystä säädetään laissa.
   - Turvapaikkahakemuksia koskevat päätökset tehdään objektiivisesti ja puolueettomasti.
   - Turvapaikanhakijoiden sallitaan jäädä kyseisen maan alueelle tai sen rajalle, kunnes heidän turvapaikkahakemuksestaan on tehty päätös.
   - Turvapaikanhakijoilla on oikeus henkilökohtaiseen haastatteluun tarvittaessa tulkin avustuksella.
   - Turvapaikanhakijoita ei estetä ottamasta yhteyttä YK:n pakolaisasiain päävaltuutettuun tai muihin järjestöihin, jotka toimivat päävaltuutetun puolesta asianomaisen maan kanssa tehdyn sopimuksen perusteella.
   - Maan lainsäädännössä säädetään, että jokaisesta turvapaikkahakemuksesta on mahdollisuus valittaa korkeampaan hallintoviranomaiseen tai tuomioistuimeen tai että päätöksen voi toimittaa uudelleen käsiteltäväksi.
   - YK:n pakolaisasiain päävaltuutetulla tai muilla järjestöillä, jotka toimivat sen puolesta asianomaisen maan kanssa tehdyn sopimuksen perusteella, on yleensä oikeus olla yhteydessä turvapaikanhakijoihin ja viranomaisiin ja pyytää tietoja yksittäisistä hakemuksista, menettelyn etenemisestä ja siihen liittyvistä päätöksistä, ja ne voivat edustaa yksittäisiä turvapaikkahakemuksia näihin viranomaisiin nähden vuoden 1951 Geneven yleissopimuksen 35 artiklassa tarkoitettujen valvontavelvollisuuksiensa nojalla.

2) Edellä esitetystä riippumatta voidaan maata, joka ei ole ratifioinut Geneven yleissopimusta, kuitenkin pitää turvallisena kolmantena maana, jos:

   - se noudattaa johdonmukaisesti palauttamiskiellon periaatetta sellaisena kuin siitä määrätään 10 päivänä syyskuuta 1969 Afrikan pakolaisongelmien erityiskysymyksistä tehdyssä Afrikan yhtenäisyysjärjestön OAU:n yleissopimuksessa, ja maassa on tätä

varten edellä esitettyjen periaatteiden mukainen turvapaikkamenettely niitä varten, jotka hakevat pakolaisasemaa, tai

- maa on noudattanut 19.–22. marraskuuta 1984 annettua Cartagenan pakolaisjulistusta, jonka tarkoituksena on varmistaa, että kansalliset lait ja asetukset ovat Geneven yleissopimuksen periaatteiden ja perusteiden mukaiset ja että niissä säädetään pakolaisten kohtelussa noudatettavista vähimmäissäännöistä, tai
- maa joka tapauksessa noudattaa johdonmukaisesti Geneven yleissopimuksen vaatimuksia kansainvälisen suojelun tarpeessa olevien henkilöiden oikeuksista yleissopimuksessa tarkoitetussa merkityksessä, ja maassa on olemassa edellä esitettyjen periaatteiden mukainen menettely niitä varten, jotka hakevat tällaista suojelua, tai
- maa vastaa YK:n pakolaisasiain päävaltuutetun mukaan jollakin muulla tavalla tällaisten henkilöiden kansainvälisen suojelun tarpeeseen joko tekemällä yhteistyötä YK:n pakolaisasiain päävaltuutetun tai muiden järjestöjen kanssa, jotka mahdollisesti toimivat sen puolesta tai joita YK:n pakolaisasiain päävaltuutettu pitää muuten tähän tarkoitukseen sopivina.

A osan soveltamista varten olisi pidettävä turvallisena kolmantena maana myös maata, joka on ratifioinut Geneven yleissopimuksen, vaikka siellä ei (vielä) olisikaan käytössä 1 kohdassa esitettyjen periaatteiden mukaista menettelyä, jos maa kuitenkin käytännössä noudattaa johdonmukaisesti Geneven yleissopimuksessa vahvistettuja sääntöjä, jotka koskevat kansainvälisen suojelun tarpeessa olevien henkilöiden oikeuksia siinä merkityksessä kuin niistä määrätään yleissopimuksessa ja siten kuin YK:n pakolaisasiain päävaltuutettu niitä tulkitsee.

B. Kansainvälisten ihmisoikeusäännösten perusvaatimukset

1) maat, jotka ovat ratifioineet joko vuonna 1950 ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn Euroopan yleissopimuksen (jäljempänä 'Euroopan yleissopimus') tai sekä vuonna 1966 tehdyn kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia koskevan kansainvälisen yleissopimuksen (jäljempänä 'kansalaisoikeuksia koskeva yleissopimus') että vuonna 1984 tehdyn, kidutuksen ja muun julman, epäinhimillisen tai halventavan kohtelun tai rangaistuksen vastaisen yleissopimuksen (jäljempänä 'kidutuksen vastainen yleissopimus'), ja jotka johdonmukaisesti noudattavat niissä esitettyjä vaatimuksia, jotka koskevat oikeutta elämään, oikeutta olla joutumatta kidutuksen tai muun julman, epäinhimillisen tai halventavan kohtelun uhriksi, oikeutta olla vapaana orjuudesta ja pakkotyöstä, takautuvan rikoslainsäädännön kieltämistä, oikeutta tulla tunnustetuksi lain edessä, oikeutta olla joutumatta vankeuteen pelkästään sopimusvelvoitteiden laiminlyönnin vuoksi ja oikeutta ajatuksen, omantunnon ja uskonnon vapauteen.
2) Niiden vaatimusten noudattaminen, joiden mukaan tietty maa voidaan määrittää turvalliseksi kolmanneksi maaksi, edellyttää myös, että kyseinen maa on määrännyt tehokkaista oikeussuojakeinoista sen varmistamiseksi, ettei kyseisiä ulkomaalaisia tai kansalaisuudettomia henkilöitä voida poistaa maasta Euroopan yleissopimuksen 3 artiklan tai kansalaisoikeuksia koskevan yleissopimuksen 7 artiklan ja kidutuksen vastaisen yleissopimuksen 3 artiklan vastaisesti.

II. Määrittämismenettely

Kun arvioidaan yleisesti niiden vaatimusten noudattamista, joiden mukaan tietty maa voidaan määrittää turvalliseksi kolmanneksi maaksi joko yleensä tai tiettyjen ulkomaalaisten tai kansalaisuudettomien henkilöiden kannalta, on otettava huomioon useita eri tietolähteitä, joita voivat olla diplomaattiedustustojen laatimat kertomukset sekä kansainvälisten ja valtiosta riippumattomien järjestöjen tai lehdistön kertomukset. Jäsenvaltiot voivat ottaa huomioon erityisesti YK:n pakolaisasiain päävaltuutetun antamat tiedot.

Yleistä arviota koskevan kertomuksen on oltava julkinen.

Silloin kun jäsenvaltiot arvioivat kolmannen maan turvallisuutta tietyn hakijan kannalta ainoastaan yksittäistapausta koskevassa päätöksessä, tällaisen yksittäisen päätöksen perusteluksi ei tarvitse esittää edellä tarkoitettua yleistä arviota.

LIITE II

TURVALLISTEN LÄHTÖMAIDEN MÄÄRITTÄMISTÄ KOSKEVAT PERIAATTEET

I. Määrittämisen edellytykset

Tiettyä maata voidaan pitää turvallisena lähtömaana, jos se noudattaa johdonmukaisesti kansainvälisen ihmisoikeuslainsäädännön perusvaatimuksia, joista ei ole lupa poiketa sodan tai kansakunnan olemassaoloa uhkaavan muun yleisen hätätilan vuoksi, ja jos:

A. maassa on demokraattiset hallintorakenteet ja se noudattaa johdonmukaisesti seuraavia oikeuksia: ajatuksen, omantunnon ja uskonnonvapaus, sananvapaus, kokoontumis- ja yhdistymisvapaus, mukaan lukien ammatillinen yhdistymisvapaus ja oikeus osallistua yhteiskunnalliseen toimintaan joko suoraan tai vapailla vaaleilla valittujen edustajien välityksellä,

B. maa sallii kansainvälisten ja hallituksesta riippumattomien järjestöjen valvoa ihmisoikeuksien noudattamista maassa,

C. maata hallitaan oikeusvaltion periaatteiden mukaisesti, ja se noudattaa johdonmukaisesti seuraavia oikeuksia: oikeus henkilökohtaiseen vapauteen ja koskemattomuuteen, oikeus tulla tunnustetuksi lain edessä sekä yhdenvertaisuus lain edessä,

D. maassa on säädetty yleensä tehokkaista oikeussuojakeinoista näiden kansalaisoikeuksien ja poliittisten oikeuksien rikkomisesta ja tarvittaessa ylimääräisistä muutoksenhakukeinoista,

E. maan olot ovat vakaat.

II. Määrittämismenettely

Kun arvioidaan yleisesti niiden vaatimusten noudattamista, joiden mukaan tietty maa voidaan määrittää turvalliseksi lähtömaaksi, on otettava huomioon useita eri tietolähteitä, joita voivat olla diplomaattiedustustojen laatimat kertomukset sekä kansainvälisten ja valtiosta riippumattomien järjestöjen tai lehdistön kertomukset. Jäsenvaltiot voivat ottaa huomioon erityisesti YK:n pakolaisasiain päävaltuutetun antamat tiedot.

Yleistä arviota koskevan kertomuksen on oltava julkinen.

Silloin kun jäsenvaltiot arvioivat lähtömaan turvallisuutta tietyn hakijan kannalta ainoastaan yksittäistapausta koskevassa päätöksessä, tällaisen yksittäisen päätöksen perusteluksi ei tarvitse esittää edellä tarkoitettua yleistä arviota.

SÄÄDÖKSEEN LIITTYVÄ RAHOITUSSELVITYS

Politiikan ala(t): OIKEUS- JA SISÄASIAT
Toiminnan ala(t): Turvapaikka- ja maahanmuuttoasiat

TOIMENPITEEN NIMI: MUUTETTU EHDOTUS: NEUVOSTON DIREKTIIVI PAKOLAISASEMAN MYÖNTÄMISTÄ TAI PERUUTTAMISTA KOSKEVISSA MENETTELYISSÄ JÄSENVALTIOISSA SOVELLETTAVISTA VÄHIMMÄISVAATIMUKSISTA.

1. BUDJETTIKOHTA/-KOHDAT

A0-7030 (kokoukset)

2. NUMEROTIEDOT

2.1. Toimenpiteen kokonaismäärärahat (B osa): milj. euroa maksusitoumusmäärärahoina

2.2. Toimenpiteen soveltamiskausi:

2001 – syyskuu 2006

2.3. Monivuotinen kokonaismenoarvio:

(a) Maksusitoumusmäärärahojen/maksumäärärahojen aikataulu (rahoitustuki) *(vrt. kohta 6.1.1)*

milj. euroa (*kolmen desimaalin tarkkuudella*)

	Vuosi n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 ja seur.	Yhteensä
Sitoumukset							
Maksut							

(b) Tekninen ja hallinnollinen apu ja tukimenot *(vrt. kohta 6.1.2)*

Sitoumukset							
Maksut							

a+b yhteensä							
Sitoumukset							
Maksut							

(c) Henkilöstö- ja muiden hallintomenojen kokonaisvaikutus rahoitukseen *(vrt. kohdat 7.2 ja 7.3)*

MSM/MM	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175

a+b+c YHTEENSÄ							
Sitoumukset	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175
Maksut	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175

2.4. Yhteensopivuus ohjelmasuunnitelman ja rahoitusnäkymien kanssa

X Ehdotus on tehdyn ohjelmasuunnitelman mukainen.

2.5. Vaikutukset tuloihin[1]

X Ei vaikuta tuloihin (kyseessä ovat toimenpiteen toteuttamiseen liittyvät tekniset näkökohdat).

Huomautus: Tuloihin kohdistuvan vaikutuksen laskutapaa koskevat täsmennykset ja huomautukset on liitettävä tähän rahoitusselvitykseen erillisellä lehdellä.

milj. euroa (*yhden desimaalin tarkkuudella*)

		Ennen toimenpidettä (vuosi n-1)	Toimenpiteen jälkeen					
Budjettikohta	Tulot		Vuosi n	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5
	(a) Absoluuttiset tulot							
	(b Tulojen muutokset	*Δ*						

(Kaikki asianomaiset budjettikohdat ilmoitetaan ja taulukkoon lisätään tarvittaessa rivejä, jos toimenpide kohdistuu useampaan budjettikohtaan.)

[1] Lisätietoja erillisessä ohjeasiakirjassa.

3. BUDJETTITIEDOT

Kustannustyyppi		Uusi	EFTA osallistuu	Ehdokasmaat osallistuvat	Rahoitus-näkymien otsake
Pakoll./ Ei-pakoll.	JM/Ei-JM	KYLLÄ /EI	KYLLÄ/EI	KYLLÄ/EI	Ei

4. OIKEUSPERUSTA

EY:n perustamissopimuksen 63 artiklan ensimmäisen kohdan 1 alakohdan d alakohta.

5. KUVAUS JA PERUSTELUT

5.1. Yhteisön toiminnan tarve[2]

5.1.1. Toiminnan tavoitteet

Direktiivin tarkoituksena on säätää yhteisön vähimmäisvaatimukset jäsenvaltioissa noudatettaville turvapaikkamenettelyille, joiden perusteella päätetään pakolaisaseman myöntämisestä tai peruuttamisesta.

Ehdotus on yksi turvapaikkakysymyksiä koskevista yhteisön aloitteista, joiden tavoitteena on yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän luominen. Lokakuussa 1999 kokoontuneen Tampereen Eurooppa-neuvoston puheenjohtajan päätelmien 15 kohdassa todetaan, että pidemmällä aikavälillä yhteisön säännöillä olisi luotava yhteinen turvapaikkamenettely koko Euroopan unionissa. Komissio toteaa marraskuussa 2000 antamassaan turvapaikkatiedonannossa, että tämän ehdotuksen esittämisen jälkeen (ensimmäisen vaihe) ja tuloksista riippumatta on myös tarkasteltava mahdollisuuksia laatia menettelyjä mahdollisten erojen korjaamiseksi ja yhteisön sääntöjen mahdollisten tulkintaerojen välttämiseksi.

5.1.2. Ennakkoarviointiin liittyvät toimenpiteet

Ei ole

5.1.3. Jälkiarvioinnin perusteella toteutetut toimenpiteet

Ei ole

5.2. Suunnitellut toimet ja yhteisön rahoitustukea koskevat yksityiskohtaiset säännöt

Tätä direktiiviä varten on tarkoitus perustaa komission johdolla yhteyskomitea.

Syyt komitean perustamiseen ovat seuraavat. Ensinnäkin komitean tehtävänä on auttaa jäsenvaltioita soveltamaan vähimmäisvaatimuksia suunnitelmallisesti ja keskinäisessä yhteisymmärryksessä. Toiseksi ne jäsenvaltiot, jotka haluavat jo yhdenmukaistamisen tässä vaiheessa mennä vähimmäisvaatimuksia pidemmälle, voivat komiteassa koordinoida erityisesti turvallisten kolmansien maiden ja turvallisten lähtömaiden määrittämistä. Kolmanneksi komitean tehtävänä on poistaa esteet yhteisen turvapaikkamenettelyn tieltä ja luoda tarvittavat edellytykset Tampereen Eurooppa-neuvoston asettaman tavoitteen saavuttamiseksi.

Komitean avulla voitaisiin näin ollen estää sellaisten kansallisten toimenpiteiden käyttöönotto, jotka saattaisivat vaarantaa turvapaikkapolitiikan lähentämisen tulevaisuudessa.

---

[2] Lisätietoja erillisessä ohjeasiakirjassa.

Komitea voisi myös tasoittaa tietä menettelyjä koskevista vähimmäisvaatimuksista kohti yhteistä turvapaikkamenettelyä.

Yhteyskomitea kokoontuu 1. tammikuuta 2005 mennessä kolme kertaa vuodessa valmistelemaan direktiivin saattamista osaksi jäsenvaltioiden kansallista lainsäädäntöä, ja tämän jälkeen kaksi tai kolme kertaa vuodessa helpottaakseen jäsenvaltioiden neuvonpitoa täydentävistä vaatimuksista yms. kysymyksistä.

5.3. Toteutusta koskevat yksityiskohtaiset säännöt

Ei ole

6. TALOUDELLISET VAIKUTUKSET

6.1. Kokonaisrahoitusvaikutus, B osa - (koko ohjelmakaudeksi)

(Alla olevassa taulukossa ilmoitettujen kokonaismäärien laskutapa on esitettävä taulukossa 6.2 esitetyn jaottelun avulla.))

6.1.1. Rahoitustuki

Maksusitoumusmäärärahat milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Jakautuminen	Vuosin	N + 1	N + 2	N + 3	N + 4	n + 5 ja seur.	Yhteensä
Toimi 1							
Toimi 2							
Jne.							
YHTEENSÄ							

6.1.2. Tekninen ja hallinnollinen apu, tukimenot ja tietotekniikkakustannukset (maksusitoumusmäärärahat)

	Vuosi n	N + 1	N + 2	N + 3	N + 4	n + 5 ja seur.	Yhteensä
1. Tekninen ja hallinnollinen apu							
(a) Tekninen apu							
(b) Muu tekninen ja hallinnollinen apu: - sisäinen - ulkoinen *josta hallinnon tietotekniikkajärjestelmien rakentamis- ja ylläpitokustannusten osuus*							
Kohta 1 yhteensä							
2. Tukimenot							
(a) Tutkimukset							
(b) Asiantuntija-kokoukset							
(c) Tiedotus ja julkaisut							
Kohta 2 yhteensä							
YHTEENSÄ							

6.2. Toimenpidekohtainen kustannuslaskelma, B osa (koko ohjelmakaudeksi)[3]

(Jos toimia on useita, on ilmoitettava kuhunkin toimeen kuuluvista konkreettisista toimenpiteistä tarkat tiedot suoritteiden laajuuden ja kustannusten arviointia varten.)

Maksusitoumusmäärärahat milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Jakautuminen	Suoritteen/ tuotoksen tyyppi (hanke, asiakirja jne.)	Suoritteiden/ tuotosten määrä (yhteensä vuosiksi 1...n)	Yksikkö-kustannus keskimäärin	Kokonais-kustannukset (yhteensä vuosiksi 1...n)
	1	2	3	4=(2X3)
Toimi 1				
- Toimenpide 1				
- Toimenpide 2				
Toimi 2				
- Toimenpide 1				
- Toimenpide 2				
- Toimenpide 3				
Jne.				
KOKONAIS-KUSTANNUKSET				

Laskentatapa on tarvittaessa selitettävä.

[3] Lisätietoja erillisessä ohjeasiakirjassa.

7. VAIKUTUKSET HENKILÖSTÖÖN JA HALLINTOMENOIHIN

7.1. Vaikutus henkilöstöön

Toimi		Toimenpiteen hallinnointiin tarvittava nykyinen ja/tai uusi henkilöstö		Yhteensä	Tehtävän kuvaus
		Väliaikaisten toimien määrä	Väliaikaisten toimien määrä		
Virkamiehet tai väliaikaiset toimihenkilöt	A B C				*Tarkempi tehtävänkuvaus esitetään tarvittaessa liitteenä.*
Muu henkilöstö					
Yhteensä					

7.2. Henkilöstön taloudellinen kokonaisvaikutus

Henkilöstön laji	Määrä euroina	Laskutapa *
Virkamiehet Väliaikaiset toimihenkilöt		
Muu henkilöstö (budjettikohta mainittava)		
Yhteensä		

Määrät vastaavat 12 kuukauden kokonaismenoja.

Henkilöstö- ja hallintoresurssien tarve katetaan hallinnoinnista vastaavalle pääosastolle resurssien jakamista koskevan vuotuisen menettelyn yhteydessä jaettavista määrärahoista.

7.3. Muut toimenpiteestä johtuvat hallintomenot

Budjettikohta (kohta ja nimike)	Määrä euroina	Laskutapa
Kokonaismääräraha (osasto A7) A0-7030 – Kokoukset	29 250	3 kokousta vuodessa, kustannukset keskimäärin 9 750 (15 x 650 euroa) euroa kokousta kohti
Tietojärjestelmät (A-5001/A-4300)		
Muut menot: A osa		
Yhteensä	29 250	

Määrät vastaavat 12 kuukauden kokonaismenoja.

I.	Yhteensä vuodessa (7.2 + 7.3)	29 250 €
II.	Toimen kesto	6 vuotta
III.	Toimen kokonaiskustannukset (I x II)	175 500 €

8. SEURANTA JA ARVIOINTI

8.1. Seurantajärjestelmä

Komissio laatii Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen direktiivin soveltamisesta kahden vuoden välein.

8.2. Arviointia koskevat yksityiskohtaiset säännöt ja arviointijaksot

Ei ole

9. PETOSTEN TORJUNTATOIMET

Ei ole